

ATROPOS

Shoqata e hakmarrësve

Federico Betti

përkthyer nga Gentian Cane

Federico Betti
Atropos

Atropos:
ISBN 978-8-87-304576-2

PÃ«r tÃ« gjithÃ« lexuesit qÃ« po presin me padurim tÃ« lexojnÃ« kÃ«to histori

Burri zbriti nga autobusi i linjÃ«s 19 te Sheshi BraÅ«si nÃ« San Laxaro tÃ« SavenÃ«, arriti tek kioska e gazetave, bleu njÃ« kopje tÃ« Resto Del Carlino dhe nisi ta shfletonte. U ul nÃ« njÃ« nga stolat e Sheshit pÃ«r tÃ« lexuar gazetÃ«n por nuk gjeti ndonjÃ« lajm me rÃ«ndÃ«si: faqet e para ishin tÃ« mbushura tÃ«ra me kronikÃ«n, ndÃ«rsa brenda gjeti lajme nga ekonomia dhe, mÃ« tej, faqet me lajme lokale nga krahina bolonjeze, qÃ« nga qyteti e deri tek tÃ« gjitha rrethinat e tij. I hodhi njÃ« sy edhe njoftimeve publicitare, pa gjetur asgjÃ« interesante. E palosi gazetÃ«n dhe, duke e mbajtur poshtÃ« krahut, nisi tÃ« ecte pÃ«rgjatÃ« rrugÃ«s Emilia me drejtimin nga Imola.

Arriti tek hyrja e bankÃ«s nÃ« kryqÃ«zimin me rrugÃ«n Jussi, akoma disa qindra metra mÃ« pÃ«rpara, shtyu tÃ« parÃ«n portÃ« tÃ« rÃ«ndÃ« prej metali, pastaj tÃ« dytÃ«n, dhe hyri brenda. NÃ« atÃ« orÃ« tÃ« mÃ«ngjesit kishte shumÃ« pak klientÃ« dhe, pak minuta pasi kishte hyrÃ« brenda, mundi tÃ« paraqitej tek sporteli i parÃ« i arkÃ«s qÃ« u lirua nga tre sportelet e hapura nÃ« atÃ« moment. â##MirÃ«ditaâ##, e pÃ«rshÃ«ndeti punonjÃ«sja, â##si mund tÃ«ju ndihmoj? â## â##Do doja tÃ« flisja me drejtorin, nÃ«se nuk Ã«shtÃ« i zÃ«nÃ«.â## â##Si tÃ« dÃ«shironi. Ã«farÃ« ka qÃ« nuk shkon?â##, e pyeti gruaja, qÃ« lÃ«shonte njÃ« aromÃ« prej frute aq tÃ« rÃ«ndÃ« gati sa tÃ« sillte tÃ« pÃ«rziera. â##Jo,

mos u shqetëso. Thjesht po mendoj sesi të investoj më mirë dhe do doja të flisja me nënë mënyrë që të marr një vendim. Për këtë gjë janë të gatshëm të gjithë konsulentët tanë financiarë. Besoj se ju mund të flisni shtruar me një prej tyre: të gjithë janë shumë të zotë. Vetëm në rast se dëshironi të flisni posaçërisht me drejtorin ose keni arsye veçanta për ta shqetësuar shpjegoi gruaja. Dëshiroj të flas posaçërisht me drejtorin.

I

Atë ditë, Davide Paliarini po kthehej nga palestra ku kalonte një dy orë mbasditeve gjatë javës, duke përshirë edhe fundjavën.

Jetonte vetëm, në një kondominio në rrugën Venecia në San Laxaro në Savenë.

E kishte marrë atë vendim pas një vit fejesë dhe një vit bashkëjetese me shoqen e tij. Me përlikimin e dyve i kishin thënë një mjaft njëri tjetrit, nuk do mundnin më të jetonin bashkë pasi, ndryshe nga sa e mendonin në fillim, me sa dukej nuk ishin bërë tërësisht të njërit tjetrin.

Ritmet e jetës dhe pikëpamjet i kishin shumë të ndryshme për arsë të përkjet manaxhimit të kohës dhe për dorë të parave.

Dhe në fund kishin menduar që të përshëndeteshin dhe secili të vazhdonte jetën e vet.

Pasi mbërriti para derës së jashtme të pallatit, ngjiti

shkallã«t dhe hyri nã« shtã«pi.

Apartamenti i tij gjendej nã« katin e parã« tã« njã« ndã«rtese jo shumã« tã« lartã« dhe tã« zhytur nã« jeshillã«kun e njã« oborri plot me bimã« dhe drurã« tã« llojeve tã« ndryshme, ku njã« gardh e ndante me ambjentin tjetã«r tã« jashtã«m.

Kishte tã« paktã«n tre avantazhe aty: hija qã« bã«nin drurã«t, qã« mundã«sonte strehã« nga temperaturat e larta gjatã« verã«s, njã« grimã« prej elegance tã« vetã« shtã«pisã« dhe fakti se njã« kondominio me oborr tã« brendshã«m zor se tã«rhiqte vã«mendjen e atyre qã« merreshin me shpã«rndarjen e fletã«palosjeve publicitare.

Pasi mbã«shteti nã« tokã« ã«santã«n sportive qã« e pã«rdorte nã« palestã«r dhe qã« brenda kishte kryesisht njã« palã« rroba pã«r tâ##u ndã«rruar dhe gjithã«ska qã« duhej pã«r tâ##u larã«, e hapi dhe e bã«ri gati pã«r ditã«n tjetã«r, dhe pastaj vendosi tã« lexonte pakã«z.

I donte romanet me aventura nga autorã« si Klaiv Kasler, edhe pse deri pak muaj mã« parã« zakonisht lexonte edhe thrillerat dhe, nã« pã«rgjithã«si, histori qã« pã«rshkoheshin nga pasiguritã« por, pas aksidentit rrugor qã« kishte bã«rã«, kishte vendosur qã« tâ##i linte kã«to deri nã« njã« moment kur ta vendoste vetã«.

Kishte qenã« faji i tij, kjo ishte e pamohueshme, dhe nuk mund tâ##ia falte dot vetes: ajo ngjarje sigurisht qã« i kishte lã«nã« shenjã« nã« psikikã«.

Mundohej me Ædo kusht qÆ« mos ta sillte ndÆ«r mend, dhe shpesh ia dilte mbanÆ«, por, atÆ«herÆ« kur pak e priste, kujtimi i rikthehej duke e mbÆ«rthyer sÆ«rish fort.

Ah, sikur vetÆ«m mos ta kishte marrÆ« atÆ« pilulÆ«...

Por ishte joshur nga e panjohura. I kishin thÆ«nÆ« â##Do ta shohÆ«sh se si do ndihesh. Do tÆ« tÆ« bÆ«jÆ« qÆ« tÆ« kapÆ«sh yjet. Provoje: mund ta kesh edhe njÆ« me zbritje.â##

Dhe kÆ«shtu e kishte provuar, por duke i thÆ«nÆ« vetes se nuk do ta provonte mÆ« kurrÆ«. Thjesht si kureshtje pÆ«r tÆ« kuptuar se ÆfarÆ« pÆ«rjetohej me atÆ« gjÆ«nÆ«.

Pasi doli nga diskoteka ku shkonte herÆ« pas here pÆ«r tÆ« kaluar njÆ« mbrÆ«mje tÆ« shtune ndryshe nga zakonisht dhe me shpresÆ«n pÆ«r tÆ« takuar edhe njerÆ«z tÆ« rinj qÆ« mund edhe tâ##i bÆ«nte miq, ose mundÆ«sisht edhe ndonjÆ« shpirtin e vet binjak edhe pse e dinte dhe vetÆ« se do duhej kohÆ« pÆ«r tÆ« stabilizuar njÆ« marrÆ«dhÆ«nie tÆ« kÆ«tillÆ«, ishte larguar pÆ«r tek makina e vet dhe ishte nisur pÆ«r nÆ« shtÆ«pi.

Kishte kaluar tÆ« paktÆ«n njÆ« orÆ« qÆ« nga marrja e asaj pilule eferveshente (nÆ« fakt i ishte kÆ«shilluar edhe njÆ« gotÆ« pije) dhe, kur Davidi po udhÆ«tonte nÆ« unazÆ«n e BolonjÆ«s nÆ« drejtim tÆ« shtÆ«pisÆ«, filloi tÆ« ndihej euforik, si tÆ« ishte nÆ« qiell tÆ« shtatÆ«. Shtypi deri nÆ« fund pedalin e gazit pasi e ndjente tÆ« nevojshme nÆ« njÆ«farÆ« mÆ«nyre ta shkarkonte atÆ« eufori dhe rezultati qe ai qÆ« shpresonte, por nuk kishte marrÆ« parasysh tÆ« papriturat e

mundshme si pasojÃ« e tejkalimit tÃ« shpejtÃ«sisÃ«.

Me shumÃ« vonesÃ« vuri re njÃ« fÃ«mijÃ« qÃ« po kalonte rrugÃ«n nÃ« vijat e bardha, ndÃ«rkohÃ« qÃ« e goditi nÃ« krahun e majtÃ« duke e pÃ«rplasur nÃ« tokÃ« dhe duke e marrÃ« zvarrÃ« pÃ«r nja njÃ«qind metra.

Nuk i kishte kushtuar fare vÃ«mendje pranisÃ« sÃ« prindÃ«rve dhe ishte larguar pa u ndalur, me trupin plot adrenalinÃ«.

Davide Paliarini mbyllte sytÃ« sa herÃ« qÃ« i vinte nÃ«mendje ai episod, me shpresÃ«n qÃ« tÃ«i flakte tutje ato kujtime tÃ« dhimbshme dhe shpesh ia dilte mbanÃ«, po jo gjithmonÃ«.

Kur e kuptoi se po afrohej koha e darkÃ«, mbylli romanin qÃ« po lexonte atÃ« moment, duke u ulur nÃ« tavolinÃ«n e tÃ«ngrÃ«nit dhe vuri pÃ«rpara njÃ« pjatÃ« me makarona.

MbrÃ«mja kaloi qetÃ« dhe para mesnate kishtÃ« rÃ«nÃ« tashmÃ« nÃ« gjumÃ«.

II

Stefano Xamanji qe zgjuar herÃ«t nÃ« mÃ«ngjes dhe kishte mundur tÃ« hante mÃ«ngjesin me qetÃ«si para se tÃ« nisej pÃ«r punÃ«, por nuk e merrte fare me mend se ajo ditÃ« do tÃ« qe aq stresante pÃ«r tÃ«.

BÃ«ri njÃ« dush nÃ« fillim, pastaj pÃ«rgatiti njÃ« filxhan kafe, qÃ« e shoqÃ«roi me njÃ« fetÃ« buke tÃ« thekur, pastaj doli.

MbÃ«rri nÃ« Komisariatin e PolicisÃ« nÃ« orÃ«n 8:30,

pas afro gjysë m ore rrugë në mes të trafikut të rrugës Emilia në segmentin që lidh San Laxaron e Savenës ku banonte, me Bolonjë.

I kishtë zënë bllokimet e trafikut, sidomos në shkaktoheshin nga turmat e njerëzve që nxitonin për të arritur sa më parë në punë.

Përse vallë nuk dalin pak më përpara?, pyeste veten herë pas here, por pa gjetur kurrë një për gjigje të saktë.

Me të mbërritur në zyrë, mbi tryezë e prisnin shumë mesazhe në letër, disa prej të cilave i kishte vënë si kujtesë një mbrëmje më parë.

I lexoi shpejt, pastaj i hodhi në koshin e mbeturinave.

“Si ia shoni, inspektor?”, e pyeti një agjent që po kalonte andej si rastsisht.

“Mirë, faleminderit”, iu për gjigj me për zemërsi. “Po ju? Gjithë shkëmbi mirë?”

“Po, faleminderit.”

“Shkëlqyeshëm. Atëherë ju uroj një ditë të mbarë, dhe shpresojmë që të jeni i qetë deri në mbrëmje.”

“Të shpresojmë”, tundi kokën agjenti, duke u përshëndetur.

Pak minuta vonë, kapiteni i Seksionit të Krimeve u paraqit në zyrën e Xamanjit, dhe nga pamja që kishte marrë në fytyrë nuk dukej se po vinte për ta

pÃ«rshÃ«ndetur.

â«PÃ«rshÃ«ndetje Xamanji, kam nevojÃ« pÃ«r juâ«, foli duke hyrÃ« direkt nÃ« temÃ«.

â«Duhet tÃ« pÃ«r gatitem pÃ«r mÃ« tÃ« keqen?â«, e pyeti inspektori.

â«Uroj vetÃ«m mos tÃ« jetÃ« ndonjÃ« gjÃ« e komplikuar, por me siguri do jetÃ« diÃ«ska e pakÃ«ndshme. MorÃ«m njÃ« telefonatÃ« nga njÃ« person qÃ« thotÃ« se kishte mbÃ«rritur nÃ« shtÃ«pinÃ« e vajzÃ«s dhe e kishte gjetur atÃ« pa jetÃ«.â«

â«Do kisha preferuar ta filloja ditÃ«n ndrysheâ«, u shpreh Xamanji, â«A dihet ndonjÃ« informacion mÃ« shumÃ«? Dua tÃ« them, referuar nga ky personi qÃ« ka telefonuar.â«

â«Zonja tha se kishte mbÃ«rritur nÃ« shtÃ«pinÃ« e vajzÃ«s sÃ« saj dhe se ajo nuk ia kishte hapur derÃ«n pavarÃ«sisht se zilja kishte rÃ«nÃ« disa herÃ«, kÃ«shtu qÃ« zonja, qÃ« me sa duket kishte Ã«selÃ«sat e apartamentit, u kthye nÃ« shtÃ«pinÃ« e vet, mori Ã«selÃ«sat dhe, kur hapi derÃ«n, e gjeti atÃ« tÃ« shtrirÃ« nÃ« dysheme nÃ« dhomÃ«n e ndenjës.â«

â«Kuptova.â«, tha Xamanji dhe, pas njÃ« pauze tÃ« shkurtÃ«, shtoi: â«E pse duhet tÃ« jetÃ« vrasje? Nuk mund tÃ« ketÃ« vdekur nga shkaqe natyrale? NjÃ« aksident?â«.

â«Nuk e diâ«, iu pÃ«r gjigj kapiteni, â«Besoj se gjÃ«ja mÃ« e mirÃ« Ã«shtÃ« tÃ« shkojmÃ« nÃ« vendngjarje dhe tÃ« mundohemi tÃ« kuptojmÃ« diÃ«ska mÃ« shumÃ« pÃ«r

atÃ« qÃ« ka ndodhur... Zonja qÃ« telefonoi, po pret qÃ« tÃ« shkojmÃ« atje dhe unÃ« i thashÃ« qÃ« tÃ« rrinte nÃ« dispozicion pÃ«r Ã§do gjÃ«.â##

â##Dakort.â##, tundi kokÃ«n Xamanji, â##Tani po shkoj qÃ« tÃ« kontrolloj.â##

Vajza gjendej akoma e shtrirÃ« mbi dysHEME, pikÃ«risht nÃ« po atÃ« pozicion ku e kishte gjetur e Ã«ma.

â##Nuk kam prekur asgjÃ«, mund tÃ«ju siguroj pÃ«r kÃ«tÃ«â##, tha zonja sikur tÃ« shfaqÃ«sohej menjÃ«herÃ« pÃ«r diÃ§ka qÃ« nuk e kishte bÃ«rÃ«, pasi i pa ata tÃ«i tregonin distinktivin e policisÃ«.

â##Keni qenÃ« nÃ« rregullâ##, iu pÃ«rgjigj Xamanji. â##A mund ta di si e keni emrin?â##

â##Kiara. Kiara Balxani.â##, u prezantua ajo. â##Dhe ajo Ã«shtÃ« vajza imeâ##, shtoi mÃ« tej, duke u kthyer nga trupi i vajzÃ«s, sikur tÃ« qe akoma gjallÃ«.

â##E kuptoj. A mund tÃ« na thoni edhe emrin e vajzÃ«s suaj, ju lutem?â##

â##Oh.. sigurisht, mÃ« duhet tÃ«ju kÃ«rkoj ndjesÃ«. Jam akoma e tronditur pÃ«r atÃ« Ã§farÃ« ka ndodhur. Quhet... quhej... LuÃ§ia Mistroni.â##

â##Ju faleminderit.â##, foli Xamanji, dhe pastaj shtoi: â##A mund ta di se cila Ã«shtÃ« arsyeja qÃ« nuk hezituat tÃ« njoftoni policinÃ«? Dua tÃ« them, e ndjera mund tÃ« ketÃ« pasur ndonjÃ« infarkt apo mund tÃ« ketÃ« vdekur nga ndonjÃ« lloj tjetÃ«r shkaku natyral, apo jo?â##. Dhe, duke u kthyer nga

agjenti Marko Finoki qÃ« kishte afÃ«r, tha: â##TÃ« marrim shÃ«nim Ã§do gjÃ«.â##

Agjenti tundi kokÃ«n.

â##Pyetja juaj Ã«shtÃ« e drejtÃ«, por siÃ§ duket vajza ime kishte ca kohÃ« qÃ« merrte telefonata kÃ«rcÃ«nuese. Prandaj mendja mÃ« shkoi menjÃ«herÃ« te njÃ« vdekje jo natyrale, dhe kÃ«shtu qÃ« ju telefonova.â##

â##Telefonata kÃ«rcÃ«nuese? Po dihet se kush i telefononte?
â##

â##Jo, edhe pse kam patur gjithmonÃ« dyshimin ose edhe bindjen, nÃ«se mund ta quani kÃ«shtu, dhe kjo ishte edhe ndjesia e vajzÃ«s sime, se ai qÃ« e telefononte qe njÃ« ish i fejuar i saj.â##, sqaroi gruaja. â##MarrÃ«dhÃ«nia e tyre kishte pÃ«rfunduar nÃ« mÃ«nyrÃ«n mÃ« tÃ« shÃ«mtuar, ishin grindur vÃ«rtet shumÃ« keq. NÃ« periudhÃ«n e fundit tÃ« fejesÃ«s ata grindeshin shpesh.â##

â##E kuptojâ##, tundi kokÃ«n Xamanji, â##Do na nevojitet qÃ« tÃ« dimÃ« Ã§do gjÃ« mbi vajzÃ«n tuaj. Mosha, Ã§a pune bÃ«nte, pasionet qÃ« kishte, adresat dhe emrat e miqve tÃ« saj. Po ky ish i fejuari i saj? A dini tÃ« na thoni emrin e tij? Ã#do lloj informacioni qÃ« dini rreth atij. Dhe... diÃ§ka tjetÃ«r: aktualisht vajza juaj ishte e martuar? E fejuar? Beqare? E shikoni pra, nuk mund tÃ« pÃ«rjashtojmÃ« asnjÃ« pistÃ« hetimiâ##

â##Me aq sa di unÃ«, tani LuÃ§ia ishte beqare.â##

Inspektori bÃ«ri njÃ« pauzÃ« tÃ« shkurtÃ«r pÃ«r tÃ«

vÃ«shtruar rreth e rrotull.

Apartamenti, i vendosur nÃ« katin e parÃ« tÃ« njÃ« pallati tÃ« vogÃ«l i ndÃ«rtuar rishtazi nÃ« periferi tÃ« BolonjÃ«, dukej elegant, nga ata modernÃ«, me njÃ« arredim thuajse minimal dhe kombinime tÃ« krijuara me goxha shije. NÃ«pÃ« dritare nuk kishte grila dhe, gjatÃ« ditÃ«, drita e diellit ndriÃ«onte pÃ«rsosmÃ«risht Ã«do pjesÃ« tÃ« tij.

â##Apartamenti ishte nÃ« pronÃ«sinÃ« e vajzÃ«s suaj?â##, pyeti agjenti Finoki.

â##Po, sigurisht.â## Me sa dukej, zonjÃ«s Balxani kjo i dukej njÃ« pyetje fare pa lidhje.

Vajza ime e kishte paguar plotÃ«sisht apartamentin, sqaroi e Ã«ma.

Dhe mÃ« tej sqaroi edhe se LuÃ«Åia Mistrone kishte njÃ« pozicion goxha tÃ« rÃ«ndÃ«sishÃ«m nÃ« kompaniÃ« ku punonte, edhe pse e bija kurrÃ« nuk e kishte saktÃ«suar mirÃ« se cili qe pozicioni i saj.

â##AtÃ«herÃ«? A mund tÃ« na thoni emrin e ish tÃ« fejuarit tÃ« vajzÃ«s suaj?â##, pyeti Xamanji.

â##Po, mÃ« falni.â##, tha zonja Balxani. â##Personi qÃ« kÃ«rkoni quhej Paolo Karnevali. NÃ«se nuk ka lÃ«vizur prej andej, banesa e tij gjendej nÃ« rrugÃ«n Krakovia, nÃ« krah tÃ« Parco dei Cedri, numri... 10, besojâ##.

â##ShkÃ«lqyeshÃ«m. PÃ«r momentin ju faleminderit zonjÃ«. Kini parasysh se Ã«do lloj informacioni qÃ« do tÃ« dini, do tÃ« jetÃ« me vlerÃ« pÃ«r hetimin. Edhe diÃ«Åka

tjetër: Policia Kriminale do duhet të kontrollojë 50 centimetra të kësaj apartamenti, me shpresë se kjo mund të shprehë gjetjes së autoritetit të kësaj krimi, për të cilin do jetë krejtësisht e pamundur hyrja e tij këtu brenda gjatë ditëve në vazhdim. Do vendosim menjëherë shenjat vulosëse.##

Zonja tundi kokën në shenjë dakordsie.

##Do të bëjë të pamundurën për të gjetur vrasësin.##

Pasi u përshëndetën dhe zbritën përpara në rrugë, inspektori Xamanji dhe agjenti Finoki u nisën në drejtim të zyrave Qendrore Operative.

III

Nuk ishte kushedi se çfarë, por tani ndoshta kishte gjetur një pistë hetimi, në pritje për të marrë rezultatet nga kontrolli në apartamentin e Luçia Mistrorit.

Nga orari i drekës, inspektori Xamanji bashkë me Marko Finokin, u paraqitën të dy në apartamentin numër 10 në rrugën Krakovia për të folur me Paolo Karnevalin.

I ranë ziles pa marrë parasysh, pritën ca minuta dhe arritën të hynin në pallat në sajë të një zonje të moshuar që po kthehej nga shëtitja me qenin e saj.

##A mund të hyjmë, zonjë?##, pyeti Zamanji.

##Më vjen keq, nuk pranojmë shitesa der më der. Prandaj, nëse ju jeni ndonjë nga ata, mund të marrë kurseni mundimin dhe të ndryshoni destinacion.##

â##Po kÃ«rkojmÃ« zotin Karnevali. E njihni?â##

â##Kush e kÃ«rkon?â##, dÃ«shironte tÃ« dinte zonja, ndoshta duke mos dashur qÃ« tÃ« kishte tÃ« bÃ«nte me tÃ« panjohur.

â##Kemi nevojÃ« tÃ« flasim me tÃ«. Nuk kemi pÃ«r qÃ«llim qÃ« ta bezdisim ose tâ##i bÃ«jmÃ« keqâ##, sqaroi inspektori, duke i treguar kartÃ«n identifikuese.

â##Oh, Ã«sa dreqin..â##, ishte reagimi i tÃ« moshuarÃ«, â##Ã«a ka ngatÃ«rruar ai djalÃ«? MÃ« duket nÃ« rregull ai djalÃ«.â##

â##Mos u shqetÃ«soniâ##, e qetÃ«soi agjenti Finoki, â##Duam vetÃ«m tÃ« flasim me tÃ«.â##

â##SidoqoftÃ« besoj se ai Ã«shtÃ« nÃ« punÃ« nÃ« kÃ«tÃ« orÃ«â##, sqaroi gruaja.

â##Por kur mund ta gjejmÃ«? A keni ndonjÃ« ide se kur kthehet?â##

â##VetÃ«m nÃ« rast se nuk ka ndonjÃ« angazhim tÃ« veÃ«santÃ« pas pune, pÃ«rgjithÃ«sisht e takoj nga ora 18 apo 18:15 nÃ« Ã«do ditÃ« tÃ« javÃ«. Dal me Tobin pÃ«r shÃ«titjen para mbrÃ«mjes dhe, kur kthehem, ai gjendet duke parkuar ose duke zbritur shkallÃ«t.â##

â##A dini tÃ« na thoni se Ã«farÃ« makine ka zoti Karnevali?â##

Kjo pyetje e gjeti tÃ« papÃ«rgatitur zonjÃ«n, pasi nuk ishte fare eksperte nÃ« fushÃ«n e automjeteve. TÃ« vetmet mjete transporti qÃ« njihje mirÃ« ishin autobuzÃ«t qÃ« i pÃ«rdorte

kur shkonte nga shtëpi deri në qendrën e qytetit të dielën mbasdite.

Ju faleminderit përri, zonjë, tha Xamanji, Do kalojmë prapë këtej në mbrëmje.

Përshëndetë të dy zonjë dhe Tobin, që do të shkonte nga pas për të marrë të paktën disa për këdhelje prej ndonjërit prej tyre, dhe pastaj u kthyen tek makina me cilën kishin ardhur.

Nuk do kishte kuptim që të prisnin shumë orë deri në mbërritjen e Paolo Karnevalit, kështu që vendosën të shkonin në Qendrën Operative dhe Xamanji do të përfitonte kështu për të marrë ndonjë lajm të mundshëm nga Kriminjalistika dhe nga patologu që ngarkuar për kryer autopsinë.

Prindërit e tij ishin vërtetë lumtur për të, e shihnin të kënaqur, dhe ndiheshin krenarë edhe tek afërmit dhe miqtë e familjes.

Përveçse shkonte në shkollë, kryente edhe ndonjë punë të vlefshme dhe fitimprurëse, për aq pak para sa mund të merrte.

Nuk do të ishte shumë, por për një djallë që studioi shtëgjithnjë më mirë sesa asgjë fare.

Kjo ishte ajo çka tregonin për punën që kishte gjetur i biri.

Siç dukej nuk ishte i vetmi, dhe kështu kishte njohur edhe disa bashkëmoshatarë të tjerë të tij me të

cilÃ«t herÃ« pas here dilnin shÃ«titje, shkonin tek Kopshtet Margerita ose nÃ« Sheshin Maxhore tÃ« shtunÃ«n mbasdite, argÃ«toheshin, dhe ndonjÃ«herÃ« qÃ«ndronin edhe jashtÃ« pÃ«r darkÃ« sÃ« bashku.

Me ato pak qÃ« fiton, arrin tÃ«i dalÃ« pÃ«r zot vetes edhe pa i dhÃ«nÃ« para ne.

Ishte njÃ« punÃ« e thjeshtÃ«, bÃ«hej fjalÃ« vetÃ«m pÃ«r tÃ« shpÃ«rndarÃ« fletÃ«palosje. E kush nuk do dinte ta bÃ«nte njÃ« punÃ« tÃ« tillÃ«? Mjaftonte vetÃ«m tÃ« shpÃ«rndante fletÃ«palosje publicitare rreth e rrotull. NÃ« apartamente, nÃ« vendet publike ose edhe vetÃ«m nÃ« rrugÃ«, dhe loja kishte mbaruar. Nuk i qe kÃ«rkuar asgjÃ« tjetÃ«r, asnjÃ« lloj tjetÃ«r detyrimi.

E lehtÃ«, e lehtÃ« si tÃ« pish njÃ« gotÃ« ujÃ«.

Dhe kjo ishte ajo qÃ« bÃ«nte Ã§do mbasdite, njÃ« orÃ« ose maksimumi dy orÃ« nÃ« ditÃ«, vetÃ«m nÃ« ditÃ«t mes javÃ«s, pasi kishte mbaruar shkollÃ«n dhe kishte bÃ«rÃ« detyrat. Fundjavave do tÃ« Ã§lodhej, argÃ«tohej, dhe do tÃ« shpenzonte njÃ« shumÃ« minimale nga paratÃ« e fituara: si fÃ«mijÃ« kÃ«mbÃ«ngulÃ«s qÃ« qe, ishte marrÃ« vesh me prindÃ«rit qÃ« tÃ«i mbanin gjysmÃ«n; tani qÃ« kishte mundÃ«si, donte tÃ« kontribuonte nÃ« shpenzimet e shtÃ«pisÃ«, me aq sa do tÃ« mundte.

Vazhdonte kÃ«shtu punÃ«n me lehtÃ«sinÃ« tipike tÃ« moshÃ«s sÃ« vet, pa pyetur veten as se Ã§farÃ« po reklamonte.

Mbrã«mjën e po asaj dite, nã« orã«n 18:30, inspektori Xamanji dhe agjenti Finoki u kthyen nã« rrugã«n Krakovia pã«r tã« biseduar me Paolo Karnevalin.

I ranã« ziles dhe pas pak minutash u gjendã«n nã« apartamentin e tij.

â##U njoftova pak mã« parã« pã«r ardhjen tuaj.â##, shpjegoi djali. â##Po ju prisja. Hyni kã«tu nã« dhomã«n e ndjenjes.â##

U ulã«n nã« njã« tavolinã« katrore me dimensione mesatare dhe, pas prezantimit, Xamanji filloi tã« fliste.

â##Mã« falni qã« erdhã«m nã« kã«tã« orã«. Nuk e di nã«se jeni mã«suar tã« darkoni shpejt, por sidoqoftã« kemi pã«r qã«llim vetã«m tâ##ju marrim pak nga koha juaj.â##

â##Mos u bã«ni merakâ##, iu pã«rgjigj Karnevali. â##Nã« fakt doja tã« dija arsyen e kã«saj vizite.â##

â##Duam tã« bisedojmã« nã« lidhje me Luã«sia Mistrinin.â##

â##ã«farã« ka bã«rã«? I ka ndodhur ndonjã« gjã«?â##

Dukej se nuk dinte asgjã« se ã«farã« i kishte ndodhur ish tã« fejuarã«s sã« tij ose, nã«se edhe e dinte, e fshihte mirã«.

â##Kã«tã« mã«ngjes, ã«shtã« gjetur e vdekur nga e ã«ma brenda nã« apartamentin e saj.â##

Paolo Karnevali mbylli sytã« pã«r disa ã«saste, pastaj i hapi prapã« dhe tha: â##Mã« vjen shumã« shumã« keq. Si ndodhi? A keni zbuluar ndonjã« gjã«? Ma ha mendja se, pã«rderisa jeni kã«tu, ã«shtã« akoma herã«t pã«r tã«

dhÃ«nÃ« ndonjÃ« emÃ«r.â##

â##Jemi duke punuar pÃ«r kÃ«tÃ«â##, sqaroi Xamanji, â##PÃ«r momentin dimÃ« vetÃ«m se e Ã«ma kishte shkuar nÃ« shtÃ«pinÃ« e tÃ« bijÃ«s dhe, pasi nuk kishte marrÃ« asnjÃ« pÃ«rgjigje, ishte kthyer tÃ« merrte kopjen e saj tÃ« Ã«selÃ«save. Kur kishte hapur derÃ«n e apartamentit, LuÃ«Åia Mistroni gjendej e shtrirÃ« mbi dysheme.â##

TÃ« paktÃ«n pÃ«r momentin nuk tha asgjÃ« nÃ« lidhje me telefonatat kÃ«rcÃ«nuese.

â##Shpresoj qÃ« tÃ« mund ta gjeni shpejt autorin. PÃ«rse keni ardhur tÃ« flisni me mua? UnÃ« nuk e shihja mÃ« LuÃ«Åian qÃ« kur u ndamÃ« disa muaj mÃ« parÃ«.â##

â##Duhet tÃ« ndjekim Ã«do pistÃ« dhe ajo e ish tÃ« fejuarit Ã«shtÃ« njÃ« nga pistat.â##

â##Ashtu siÃ« ju thashÃ«, unÃ« nuk di asgjÃ«. Nuk e shihja LuÃ«Åian qÃ« prej disa muajsh.â##

â##DimÃ« se kohÃ«t e fundit grindeshit shpeshâ##, tha inspektori.

â##Jua tha e Ã«ma?â##

â##Po.â##

â##E kuptoj. NÃ« rregull, kohÃ«t e fundit tÃ« fejesÃ«s sonÃ« grindeshim shpesh, por kjo nuk do tÃ« thotÃ« se jam unÃ« autori.â##

â##Nuk duam tÃ« themi kÃ«tÃ«. Ashtu siÃ« jua thashÃ«, duhet tÃ« ndjekim Ã«do pistÃ« qÃ« mund tÃ« na Ã«sojÃ« tek ai qÃ« e ka bÃ«rÃ«. PÃ«rse ziheshit?â##

Pati njË« pauzË« tË« shkurtË«r, nË« tË« cilË«n Paolo Karnevali u mendua, para se tË« pË«rgjigjej: â##Mund tË« themi se Ædo pretekst ishte i mirË« pË«r tË« filluar njË« debat tË« fortË« mes nesh. MarrË«dhË«nia, pË«r ndonjË« arsye apo tjetË«r, kishte marrË« kË«tË« rrjedhË« gjatË« muajve tË« fundit. Grindeshim edhe pË«r gjË«rat mË« banale.â##

Agjenti Finoki po mbante shË«nime, duke regjistruar edhe gjË«nË« mË« tË« vogË«l.

â##E kuptoj.â##, foli inspektori. â##Me sa duket kishte disa kohË« qË« zonjusha Mistrioni merrte telefonata kË«rcË«nuese. E keni idenË« se kush mund tË« bË«nte? ÆfarË« dini ju, kush mund tË« ishte ai qË« mund tË« shkonte deri kË«tu? NdonjË«ri qË« e njihte Lucian dhe me tË« cilin kishte ndodhur ndonjË« gjË« e papË«lqyeshme.â##

â##Nuk di si tË«ju ndihmoj, mË« vjen keq.â##

Me sa dukej, nga zoti Karnevali nuk do tË« shkË«pusnin ndonjË« gjË« tjetË«r, tË« paktË«n tani pË«r tani.

â##NË« rregull. NË« rast se ju vjen nË« mend ÆfarË«dolloj gjË«je nË« lidhje me zonjusha Mistrinin, na telefononi dhe mË« kË«rkoni mua.â##

Djali tundi kokË«n.

â##Ah, dhe njË« gjË« tË« fundit.â##, foli inspektori Xamanji duke u pË«rshË«ndetur, menjË«herË« para se tË« zbriste shkallË«t, â##Rrini nË« dispozicion.â##

â##A mund tÃ« paguaj me bankomat?â##, pyeti gruaja.

â##Sigurishtâ##, iu pÃ«rgjigj nÃ«npunÃ«sja e palestrÃ«s.

â##ShkÃ«lqyeshÃ«m. Ã«farÃ« formulari duhet tÃ«

plotÃ«soj pÃ«r tâ##u regjistruar?â##

â##Ja ku Ã«shtÃ«. PlotÃ«sojeni nÃ« Ã«do pjesÃ« dhe, nÃ«se keni paqartÃ«si, mÃ« pyesni.â##, i sugjeroi bjondja nga mbrapa banakut. â##Shkruani me gÃ«rma shtypi.â##

Gruaja tjetÃ«r tundi kokÃ«n dhe mori stilolapsin qÃ« e gjeti tÃ« lidhur me njÃ« fije.

â##Mariolina Spaxhezi? MirÃ« e lexoj?â##, pyeti nÃ«npunÃ«sja.

â##Po.â##

â##Dhe banoni nÃ« rrugÃ«n San Vitale numri 12, saktÃ«?â##

â##Po, e saktÃ«.â##

â##NÃ« rregull. Do thoja se Ã«shtÃ« gjithÃ«shta krejt e lexueshme.â##

Pastaj i dha njÃ« fletÃ« ku ishte specifikuar rregullorja e palestrÃ«s.

Mariolina Spaxhesi e palosi, e vuri nÃ« Ã«santÃ« dhe, duke dalÃ«, e pÃ«rshÃ«ndeti gruan tjetÃ«r, pÃ«r tÃ« marrÃ« pastaj rrugÃ«n pÃ«r nÃ« shtÃ«pi.

Mezi po priste orÃ«n pÃ«r tÃ« filluar: prej shumÃ« kohÃ«sh i kishte premtuar prapÃ« vetes qÃ« tÃ« frekuentonte lirisht njÃ« palestÃ«, pa qenÃ« e detyruar nga oraret dhe mÃ« nÃ« fund atÃ« ditÃ« kishte vendosur tÃ« kalonte andej.

Kalonte aty para thuajse "do ditë" pasi palestra gjendej në rrugën që lidhte shtëpinë e saj me vendin ku punonte dhe shpesh preferonte më shumë të bënte një shëtitje sesa të përdorte mjetet publike. I konsideronte si përfaqëse të sëmundjeve gripale dhe fundja, të ecurit i bënte mirë shëndetit, ashtu si kishin thënë gjithmonë.

Atë mbrëmje më rriti në shtëpi dhe, pasi kishte tërhequr postën dhe kishte konsumuar një darkë të shpejtë me një picë që ia sollën në shtëpi, vajti të flinte orën 9 të darkës: e zuri gjumi në atë ditë duke qenë shumë e lodhur nga dita e rëndë e punës.

Kur u zgjua të nesërmen, kontrolloi më ngjes postën që e kishte vendosur mbrëmjen e kaluar në tavolinën e ndenjjes.

Disa broshura reklamuese, një kartolinë e dërguar nga një mike e saj që gjendej me pushime veri të Evropës dhe një zarf i bardhë ku përshpërte që shkruar X MARIOLINA SPAXHEZI dhe adresa e shkruar me gërma të mëdha.

Nuk e dinte se kush që dërguesi, sepse mesa dukej nuk kishte dashur ta bënte të ditur ose sepse ndoshta do të bënte të ditur në ndonjëfar mënyre brenda zarfit, ose edhe për ndonjë arsye tjetër që Mariolinës nuk i binte ndërmend.

Vendosi filxhanin e kafes me qumësht mbi tavolinën dhe

hapi zarfin, gjithë kureshtje rreth asaj se AËa mund t'kishte brenda.

Me aq e lehtë sa dukej dhe, në përgjithësi nga pamja e jashtme, dukej se nuk kishte gjë brenda.

Në fakt, kishte diçka aty, dhe pikërisht një kartë vizite. Aty shkruhej:

MASSIMO TROVAIOLI

Drejtor Marketingu

Tecno Italia S.r.l.

Në fund të kartë vizite kishte një numër telefoni i firmës, një celular, me sa duket po i firmës, dhe një adresë emaili personale.

Me duart që i dridheshin, Mariolinës i ra zarfi në dyshe dhe kartë vizite për një AËast, fluturoi në ajër para se të binte në dyshe. E lexoi prapë edhe një herë tjetër gjithë sa shkruhej aty, ku pas saj iu desh të ulej në përjekje për të kuptuar atë AËa po provonte.

VI

Rezultatet nga kontrolli i Policisë Kriminale në apartamentin e Luçia Mistrone dhe nga autopsia e saj mbërritën shumë shpejt dhe gati në kohë për të. Në shtëpinë e vajzës me sa dukej nuk ishte gjetur asnjë gjë me interes, të paktën nga një kontroll i parë.

Sido që të jetë, tani mbajmë akoma shenjat vuloëse deri në përfundim të kësaj historie, kishte specifikuar Xamanji, sepse e dinte që pastrimi i vendit të

krimet do të kishte goxha probabilitet në orientimin e hetimeve dhe në vonesën e zgjidhjes. Dhe akoma më tepër, mund të kishin nevojë gjithmonë për të kthyer në apartament për kontrollë më të tejshme.

Apartamenti i që dukur krejt në rregull, pa ndonjë gjë anormale. Kjo mund të tregonte se autori i atij krimi nuk kishte kurrë asgjë preësize kur kishte vajtur në shtëpinë e Luçias.

Dhe, mbi gjitha, brava e derës së jashtme rezultonte në rregull, pa ndonjë shenjë thyerje.

Kështu që kishte të ngjarë që Luçia Mistrone e njihte vrasësin.

Autopsia nuk kishte nxjerrë në pah shenja të ndonjë përleshjeje. Gruaja kishte goditur kokën mënyrë fatale, dhe si rrjedhojë, ndoshta kishte rënë në tokë.

Është kështu që tani nuk na shkon askund, tha inspektori Xamanji duke biseduar me kapitenin Luci në zyrën e tij.

Propozoj që më mirë të kërkohet midis të afërmeve, miqve apo në njohurive saj, foli kapiteni. Kështu pak a shumë do të arrijmë të marrim ndonjë informacion shumë lidhur me vajzën.

Jam dakord.

Do të ju ndihmojë agjenti Finoki. Ndani detyrat, si fillim. Shkoni prapë bashkë tek e më pastaj, në bazë të asaj që do të ju thotë, bisedoni me personat që

njihnin vajzë e saj.###

Pasi mbarimit të bisedës, Xamanji dhe Finoki dolën për të shkuar dhe folur për të me mamanë e Luçia Mistrinit.

Trafiku rrugor atë mëngjes ishte i papërballueshëm, sidoqoftë ia arritën të mbërrinin në destinacion brenda një kohe të pranueshme. Zonja u kishte dhënë adresën e saj menjëherë fill se të dilte nga apartamenti i vajzës së një ditë më parë.

Kur gruaja i pa dy policët, u bë gati të hynte prapë në shtëpi pasi po dilte tek dyqani i fruta zezave.

I la të hynin në shtëpi dhe i pyeti se do të dëshironin diçka për të pirë.

###Jeni shumë e sjellshme###, e falenderoi inspektori, ###E pranoj me kënaqësi një gotë ujë.###

###Gjithashtu edhe për mua, faleminderit###, tha Marko Finoki.

Gruaja e hodhi ujin në dy gota më dha qelqi dhe ua dha dy mysafirëve.

###Kemi për të nevojë për ndihmën tuaj###, ia nisi inspektori pasi kishte pirë një gjllënjë.

###Më thuaj.###

###A mund të më bëni një listë të të gjithë personave që njihen vajza juaja? E kam fjalën për të afërmit, miqtë dhe njohurit. Përsa i rket vendit të punës mafton që të na thoni emrin e firmës.###

Gruaja mori njË« fletË« letre, filloi tË« shkruante dhe, me tË« mbaruar, tË« dy policË«t e kuptuan se do tË«u duhej tË« bË«nin goxha punË« pË«r tË« arritur tË« flisnin me tË« gjithË« nË« njË« kohË« sa mË« shkurtË«r.

Xamanji e mori fletË«n, e palosi dhe e vuri nË« xhep.

Ë«Nga hera e fundit qË« jemi parË«, a ju ka ardhur ndË«rmend ndonjË« gjË« qË« mendoni se mund tË« na ndihmojË« nË« punË«n tonË«?Ë«, e pyeti mË« pas.

Ë«PË«r momentin jo, por nuk e kam harruar. Sapo tË« kem ndonjË« gjË« pË«r ju, nuk do tË« hezitoj tË«ju telefonoj.Ë«

Ë«Ju falenderojmË«.Ë«, tha Marko Finoki.

Ë«Tani Ë«shtË« mË« mirË« qË« tË« largohemi, zonjË«. Na pret puna.Ë« KË«tË« herË« ishte inspektori Xamanji ai qË« foli.

TË« dy policË«t u ngritË«n gati nË« njË« kohË«, pË«rshË«ndetË«n gruan dhe dolË«n.

Fleta qË« u kishte dhË«nË« gruaja, panË« se ishte shumË« e hollË«sishme: pË«r Ë«do emË«r nË« listË«, qe specifikuar lloji i njohjes apo i lidhjes dhe, pË«rbri qe shË«nuar edhe adresa e atyre qË« u dihej.

Xamanji vendosi qË« tË« fillonte me emrat e atyre pË«r tË« cilË«t kishte tË« dhË«na tË« plota dhe do tË«ua linte si detyrË« agjentË«ve nË« zyrË« qË« tË« plotË«sonin listË«n me tË« dhË«nat qË« mungonin.

Inspektori do tË« merrej me tË« afË«rmit dhe agjenti Finoki me miqtË«.

Para se tÃ« fillonin punÃ«n e vÃ«shtirÃ« tÃ« mbledhjes sÃ« informacionit, kaluan prapÃ« nga stacioni i policisÃ« dhe Xamanji pÃ«rfitoi nga rasti pÃ«r tÃ« bÃ«rÃ« dy fotokopje tÃ« listÃ«s qÃ« kishte pÃ«rpiluar gruaja: njÃ« kopje ia la agjentit Finoki, njÃ« ia dha agjentit tÃ« ngarkuar pÃ«r kÃ«rkimin e tÃ« dhÃ«nave qÃ« mungonin dhe origjinalin Xamanji e vuri prapÃ« nÃ« xhep.

VII

AtÃ« mÃ«ngjez autobuzi ishte mÃ« shumÃ« se i mbushur me njerÃ«z: shumÃ« studentÃ« po shkonin nÃ« shkollÃ« dhe zinin pjesÃ«n mÃ« tÃ« madhe tÃ« vendeve tÃ« autobuzit. NÃ« asnjÃ« rast burri nuk e kishte problem tÃ« rrinte nÃ« kÃ«mbÃ«, pasi e dinte se rruga qÃ« do tÃ« duhej tÃ« bÃ«nte, qe mjaft e shkurtÃ«r.

Pasi arriti nÃ« stacionin qÃ« gjendej mÃ« afÃ«r me destinacionin ku i duhej tÃ« shkonte, zbriti dhe eci nÃ« kÃ«mbÃ« nÃ«pÃ«r trotuare.

Kaloi unazÃ«n dhe nisi tÃ« pÃ«rshkonte RrugÃ«n Maxhore nÃ« drejtim tÃ« qendrÃ«s sÃ« qytetit. Pas afro pesÃ«qind metrash, u kthye nga e djathta pÃ«r tÃ« shkuar nÃ« rrugÃ«n San Vitale dhe hyri nÃ« oborrin e njÃ« dyqani lulesh.

â€œMirÃ«dita.â€œ, tha si fillim, â€œPo mendoj pÃ«r tÃ« blerÃ« ca lule. I dÃ«rgoni edhe nÃ« shtÃ«pi, apo jo?â€œ

â€œSigurishtâ€œ, iu pÃ«rgjigj vajza.

â€œNÃ« rregull.â€œ

â€œDhe pÃ«r Ã«farÃ« lulesh e keni fjalÃ«n?â€œ

â##KrizantemÃ«â##, ia ktheu burri, â##NjÃ« tufÃ« tÃ«
madhe me lule krizantemÃ«.â##

Vajza heshti pÃ«r njÃ« Ã§ast, duke analizuar me mend
kÃ«rkesÃ«n, pastaj filloi tÃ« pÃ«rgatiste tufÃ«n me lule.

â##Ã§shtÃ« e mundur tÃ« flas me titullarin?â##

â##Nuk Ã«shtÃ« pÃ«r momentin.â##

â##Kur mund ta gjej?â##

â##NÃ« pÃ«rgjithÃ«si kalon nga dyqani mbasdite, andej nga
mbrÃ«mja.â##

â##Ã§do ditÃ«?â##

â##Zakonisht po, vetÃ«m nÃ«se nuk ka ndonjÃ« angazhim
tÃ« veÃ§antÃ« qÃ« e pengon.â##

â##Faleminderit pÃ«r informacionin dhe pÃ«r lulet. A mund
tâ##i mbani kÃ«tu deri sot nÃ« mbrÃ«mje?â##

â##Sigurisht.â##

â##NÃ« rregull, atÃ«herÃ« nÃ« mbrÃ«mje.â##

â##A njiheni?â##, pyeti vajza, duke e patur fjalÃ«n pÃ«r
titullaren e saj dhe burrin qÃ« e kishte kÃ«rkuar. â##NÃ«se
marr lajm prej saj, ndoshta edhe mund tâ##i them paraprakisht
se ju erdhÃ«t kÃ«tu dhe do tÃ« kaloni prapÃ« nÃ« fund tÃ«
ditÃ«s.â##

â##Mos u bÃ«j merak, nuk ka problem. Mund tÃ« kaloj fare
mirÃ« dhe pa i thÃ«nÃ« ndonjÃ« gjÃ« ju paraprakisht.â##

Vajza tundi kokÃ«n, dhe kur burri kishte dalÃ« prej pak
minutash, u mendua prapÃ« pÃ«r sjelljen e tij jonormale.

AtÃ« mbrÃ«mje, pa patur asnjÃ« njoftim paraprak tÃ«

shitÃ«ses lidhur me vizitÃ«n e atij burri nÃ« mÃ«ngjes, ky i fundit dhe titullarja e dyqanit tÃ« luleve folÃ«n pÃ«r gati njÃ« orÃ« nÃ« barin nÃ« krah tÃ« dyqanit.

Kur tÃ« dy u ndanÃ«, titullarja hyri pÃ«rsÃ«ri nÃ« dyqan, mori tufÃ«n me lule krizantemÃ« dhe e vendosi nÃ« dhomÃ«n e vogÃ«l nÃ« fund tÃ« dyqanit.

VIII

Inspektori Xamanji dhe agjenti Finoki ndanÃ« detyrat: njÃ«ri do tÃ« merrte kontakt me miqtÃ« e LuÃ«sia Mistranit, ndÃ«rkohÃ« qÃ« tjetri do tÃ« fliste me tÃ« afÃ«rmit.

PÃ«r momentin, gjÃ«ja mÃ« e rÃ«ndÃ«sishme ishte tÃ« gjente informacione nÃ« lidhje me vajzÃ«n dhe personat me tÃ« cilÃ«n kishte mÃ« shumÃ« kontakte.

Zhvillimet e mundshme do tÃ« vinin mÃ« tej si rrjedhojÃ« llogjike.

E filluan shpejt mÃ«ngjesin, duke u telefonuar personave njÃ« nga njÃ« pÃ«r tÃ« planifikuar takimet: pÃ«rveÃ«se marrjes sÃ« informacioneve tÃ« vlefshme, kjo do tÃ« shÃ«rbente edhe pÃ«r tÃ« njohur dhe krijuar njÃ« ide si fillim.

Stefano Xamanji arriti tÃ« takonte, nÃ« tÃ« njÃ«jtÃ«n ditÃ«, Dario Banjaran dhe Luna Paltrinierin.

TÃ« dy i thanÃ« se ishin miq tÃ« vjetÃ«r tÃ« vajzÃ«s sÃ« vdekur, dhe tÃ« dy mbetÃ«n pa fjalÃ« sapo morÃ«n lajmin.

Zoti Banjara ishte agjent imobiliar qÃ« punonte nÃ« njÃ« filial nÃ« RrugÃ«n Della Barca.

Ai dhe inspektori lanë takim në zyrë e t'parit, ku Xamanji arriti kohë për të parë trafikun.

“Për të parë, ju jeni Dario Banjara?”, tha Xamanji si fillim.

“Po, unë jam.”

“Kënaqësi që ju njoh. Më quajnë Xamanji... Stefano.”

“Mirë dita. Si mund të ju ndihmoj?”, pyeti agjenti imobiliar. “Mua më erdhi krejt papritur. Jam akoma i tronditur. Më kënaqësi do të ju ndihmoja, me aq sa mundem.”

“Faleminderit”, tha Xamanji, “Ndërkohë mund të më tregoni se si njiheshit me Luçia Mistrinin dhe prej sa kohë shënjehet?”

“Prej shumë kohësh”, iu përgjigj Banjara, “Ishim shokë shkollë në lice.”

“E kuptoj. Pra mund ta imagjinoj se njiheshit fare mirë?”

“Padyshim që po.”

“Dhe kur mbaruat liceun? A vazhduat të shiheshit si zakonisht?”

“Po, edhe pse jo me ndonjë shpeshësi të vazhdueshme. Organizonim ndonjë mbrëmje së bashku, mes miqsh. Unë, ajo dhe Luna, një shoqje tjetër e jona e shkollë në lice. Po thoj se shpeshësi me të cilën shiheshim nuk ishte e vazhdueshme pasi, që kur ishte fejuar

me Paolon, shpesh qÃ«llonte qÃ« tÃ« dilnin vetÃ«m ata tÃ« dy bashkÃ«.â##

â##Kur jeni parÃ« pÃ«r herÃ« tÃ« fundit?â##

â##JavÃ«n e kaluar. Ishim ne tÃ« tre. NÃ« pÃ«rgjithÃ«si, Paolo nuk ishte kur takoheshim.â##

â##E si kÃ«shtu?â##, pyeti inspektori.

â##Me pÃ«lqimin e tÃ« dyve. Donte tÃ« ishte njÃ« e dalÃ« mes miqsh, pa tÃ« fejuarit apo tÃ« fejuarat.â##

â##Edhe Paolo... Karnevali, donit tÃ« thonit?..Edhe ai kishte tÃ« njÃ«jtin mendim?â##

â##Po, pÃ«r atÃ« e kisha fjalÃ«n. NÃ« fillim nuk ishte shumÃ« dakord pÃ«r faktin qÃ« tÃ« shiheshim vetÃ«m ne tÃ« tre, ndoshta nga xhelozia... nuk di si tÃ«jua them. Por pastaj, me sa duket, kohÃ«t e fundit e pranoi pa problem.â##

â##E kuptoj. MÃ« parÃ« ju pÃ«rmendÃ«t njÃ« ... Luna?â##

â##Po, Luna Paltrinieri. A biseduat edhe me tÃ«?â##

â##Ende jo, por kam njÃ« takim pas njÃ« ore nÃ« barin ku punon.â##

Dario Banjara tundi kokÃ«n.

â##Edhe ajo Ã«shtÃ« njÃ« vajzÃ« pÃ«r sÃ« mbari.â##

AtÃ« moment hyri njÃ« klient potencial, qÃ« pyeti nÃ«se mund tÃ« fliste me dikÃ« nga agjencia imobiliare. Po kÃ«rkonte njÃ« apartament nÃ« shitje.

â##VetÃ«m njÃ« Ã«stast dhe erdhaâ##, iu pÃ«rgjigj Banjara dhe iu drejtua Xamanjit: â##NÃ«se dÃ«shironi, mund tÃ«i

kÃ«rkoj zonjÃ«s qÃ« tÃ« kthehet mÃ« vonÃ«.â##

â##Mos u bÃ«j merak, bÃ«ni qetÃ« qetÃ« punÃ«n tuaj. Do tÃ« dÃ«gjohemi sÃ«rish.â##

Agjenti imobiliar e falenderoi Xamanjin dhe, ndÃ«rkohÃ« qÃ« inspektori po dilte, e ftoi klientin tÃ« hynte brenda.

NÃ« orÃ«n e paracaktuar, Stefano Xamanji mbÃ«rriti nÃ« barin e Luna Patrinerit, nÃ« rrugÃ«n Andrea Kosta, pak a shumÃ« afÃ«r agjencisÃ« imobiliare ku punonte zoti Banjara.

â##PÃ«rshÃ«ndetje, ju jeni Luna?â##, pyeti Xamanji kur nuk kishte klientÃ«.

â##Po, unÃ« jam.â##

â##Inspektori Xamanji.â##

â##KÃ«naqÃ«si qÃ« po ju takoj. A do donit njÃ« kafe?â##

â##Me kÃ«naqÃ«si, ju faleminderit.â##

Vajza i pÃ«rgatiti njÃ« kafe dhe ia serviri me njÃ« bustinÃ« me sheqer tÃ« bardhÃ«, njÃ« me sheqer ngjyrÃ« kafe dhe njÃ« me mjaltÃ«.

Duke pirÃ« njÃ« kafe tÃ« hidhur, Xamanji tha: â##Kam nevojÃ« tÃ« flas me ju nÃ« lidhje me LuÃ«sia Mistrinin.â##

â##Do tÃ« bÃ«j tÃ« pamundurÃ«n pÃ«r tÃ«ju ndihmuar.â##

â##Faleminderit. NdÃ«rkohÃ« a mund tÃ« mÃ« thoni Ã«farÃ« marrÃ«dhÃ«nie kishit me vajzÃ«n? Di qÃ« keni qenÃ« shoqe shkollë nÃ« lice.â##

â##Ã«shtÃ« e vÃ«rtetÃ«. A mund tÃ«ju pyes se nga e morÃ«t vesh kÃ«tÃ« fakt?â##

â##Fola pak mÃ« parÃ« me zotin Banjara. Ai mÃ« tha se ju tÃ« tre keni qenÃ« bashkÃ« nÃ« shkollÃ«. Shpresoj se nuk pÃ«rbÃ«n problem pÃ«r ty.â##

â##E kuptoj. Gjithsesi jo, nuk Ã«shtÃ« problem fare.â##

Xamanji piu gllÃ«njÃ«n e fundit tÃ« kafesÃ« dhe baristja, pasi kishte sistemuar filxhanin, pjatÃ«n dhe lugÃ«n nÃ« koshin e lavastovilies, i tregoi inspektorit qÃ« faktikisht ata tÃ« tre si shokÃ« shkolle, kishin rÃ«nÃ« nÃ« sintoni qÃ« nÃ« fillim tÃ« vitit tÃ« parÃ« tÃ« shkollÃ«s dhe e kishin ruajtur miqÃ«sinÃ« edhe me tÃ« mbaruar provimet e pjekurisÃ«. TÃ« gjithÃ« nÃ« punÃ«n e vet, arrinin nÃ« njÃ«farÃ« mÃ«nyre qÃ« tÃ« shiheshin tÃ« paktÃ«n njÃ« herÃ« nÃ« javÃ«, gjatÃ« fundjavave.

â##PÃ«rsa i pÃ«rket punÃ«s, a dini tÃ« mÃ« thoni se ku punonte zonjusha Mistrioni? E Ã«ma nuk arriti tÃ« na thoshte ndonjÃ« gjÃ« tÃ« saktÃ«.â##

I tha emrin e kompanisÃ« dhe se punonte si pÃ«rgjegjÃ«se zyre pÃ«r marketingun e jashtÃ«m, dhe pastaj shtoi: â##Duhet tÃ« mÃ« falni, por tani po trishtohem pa masÃ« kur flas pÃ«r tÃ«.â##

Dhe filloi tÃ« qante.

â##E kuptoj dhe mÃ« vjen vÃ«rtet shumÃ« keq pÃ«r atÃ« qÃ« ka ndodhur. Por sidoqoftÃ« ne duhet tÃ« vazhdojmÃ« tÃ« bÃ«jmÃ« punÃ«n tonÃ« dhe tÃ« gjejmÃ« autorin.â##

â##E diâ##, tha vajza, duke tundur kokÃ«n. â##Shpresoj qÃ« ta gjeni shpejt.â##

â##Uroj.â##

â##Faleminderit.â##

â##AsgjÃ«â##, tha Xamanji. â##A mund tÃ« mbÃ«shtetem nÃ« ndihmÃ«n tuaj nÃ« Ã§do moment?â##

â##Sigurisht.â##

â##ShumÃ« mirÃ«â##, e falenderoi inspektori. â##PÃ«r momentin do thoja se mjafton me kaq. Do tÃ« kaloj kÃ«ndeji sapo tÃ« kem sÃ«rish nevojÃ« pÃ«r tÃ« folur me ju.â##

â##Do tÃ«ju pres.â##

Xamanji u nda nga vajza me njÃ« buzÃ«qeshje dhe doli nga bari me shpresÃ«n ende tÃ« pashuar se do tÃ« mbÃ«rrinte nÃ« zgjidhjen e Ã§Ã«shtjes.

Ngeleshin pÃ«r tÃ«u pyetur akoma dy miq tÃ« LuÃ§ia Mistrorit, dhe ndÃ«rkohÃ« kishte marrÃ« edhe njÃ« informacion tÃ« ri: sÃ« shpejti do tÃ« duhej tÃ« bÃ«nte njÃ« vizitÃ« edhe tek punÃ«dhÃ«nÃ«si i saj.

GjatÃ« rrugÃ«s me makinÃ« nÃ« drejtim tÃ« zyrÃ«s, Stefano Xamanji pyeti me vete se si po shkonte kÃ«rkimi i informacioneve nga ana e agjentit Finoki.

IX

Agjenti Finoki iu fut punÃ«s pÃ«r tÃ« biseduar me tÃ« afÃ«rmit e LuÃ§ia Mistrorit.

E Ã«ma i kishte shÃ«nuar vetÃ«m tÃ« vÃ«llain Atos, njÃ« dajÃ« dhe njÃ« kushÃ«rirÃ«.

Rezultoi se tÃ« gjithÃ« ata ishin tashmÃ« nÃ« dijani tÃ« fatkeqÃ«sisÃ« qÃ« i kishte rÃ«nÃ« zonjÃ«s Balxani dhe, kur

agjenti arriti tÃ« fliste me tÃ« vÃ«llain, ai filloi tÃ« qante duke thÃ«nÃ« se nuk kishte reshtur sÃ« qari qÃ« prej momentit tÃ« marrjes sÃ« lajmit.

Banonte vetÃ«m nÃ« rrugÃ«n San FeliÃ«she, nÃ« njÃ« apartament tÃ« vogÃ«l por funksional.

â##A mund tÃ« flas me ju pÃ«r motrÃ«n LuÃ«sia?â##, e pyeti Marko Finoki pas prezantimit.

â##Sigurisht, urdhÃ«roni brenda.â##

U ulÃ«n nÃ« dhomÃ«n e ndenjes, nÃ«n dritÃ«n e mÃ«ngjesit qÃ« ndriÃ«onte ambjentin pÃ«rmes xhamave tÃ« dritares.

â##Si ishin marrÃ«dhÃ«niet mes jush?â##, donte tÃ« dinte agjenti.

â##Do thoja tÃ« shkÃ«lqyera, edhe pse kohÃ«t e fundit nuk shiheshim shpesh, pasi unÃ« kam qenÃ« shumÃ« nÃ« lÃ«vizje pÃ«r shkak tÃ« punÃ«s.â##

â##E kuptoj. Ã«farÃ« pune bÃ«ni, a mund tÃ«ju pyes?â##

â##Instaloj makina automatike. Jam shpesh nÃ« lÃ«vizje dhe shpesh mbetem larg shtÃ«pisÃ« pÃ«r tÃ« paktÃ«n njÃ« javÃ«.â##

â##Duhet tÃ« jetÃ« njÃ« punÃ« interesante, tÃ« paktÃ«n pÃ«r vetÃ« faktin se udhÃ«toni dhe shihni gjithmonÃ« vende tÃ« reja.â##

â##Do tÃ« ishte nÃ« qoftÃ« se do kisha pak mÃ« shumÃ« kohÃ« pÃ«r tÃ« lÃ«vizur sesa tÃ« qÃ«ndroja i mbyllur brenda kompanisÃ« duke montuar makina automatike nga mÃ«ngjesi

deri nÃ« darkÃ«. I vetmi argÃ«tim qÃ« kemi Ã«shtÃ«
mbrÃ«mja, kur shkojmÃ« pÃ«r darkÃ« dhe provojmÃ«
gastronominÃ« lokale.â##

â##Sigurisht njÃ« punÃ« impenjativeâ##, tundi kokÃ«n
Finoki, â##Kur jeni parÃ« pÃ«r herÃ« tÃ« fundit me motrÃ«n
tuaj?â##

â##Afro dy javÃ« mÃ« parÃ«.â##

â##Me ndonjÃ« rast tÃ« veÃ«santÃ«?â##

â##Jo. Sapo kisha ardhur nga njÃ« shÃ«rbim dhe tÃ«
dielÃ«n vendosÃ«m qÃ« tÃ« darkonim sÃ« bashku. NjÃ«
picÃ« pÃ«r tâ##i rrÃ«fyer njÃ«ri tjetrit ndonjÃ« gjÃ«.â##

â##Dhe si tâ##u duk ajo atÃ« ditÃ«? E qetÃ«, apo kishte
ndonjÃ« gjÃ« qÃ« nuk shkonte? Ishte ndoshta e shqetÃ«suar
pÃ«r ndonjÃ« gjÃ«?â##

â##MÃ« foli pÃ«r telefonatat qÃ« merrte. I shtinin frikÃ«n,
edhe sepse nuk e kuptonte se nga mund tâ##i vinin.â##

â##Nuk e kishte idenÃ« mÃ« tÃ« vogÃ«l se kush mund tÃ«
ishte?â##

â##Jo.â##

â##Nuk e kishte denoncuar nÃ« polici?â##

â##Nuk di si tâ##ju pÃ«rgjigjem.â##

â##E kuptoj.â##

â##A mund tâ##ju pyes se si Ã«shtÃ« e mundur qÃ«
gjendeni nÃ« shtÃ«pi nÃ« kÃ«tÃ« orÃ« tÃ« ditÃ«s? NÃ«
kÃ«tÃ« orar pÃ«rgjithÃ«sisht punohet.â##

â##Kjo Ã«shtÃ« njÃ« javÃ« tepÃ«r e qetÃ«, pa shÃ«rbime,

dhe kur jam kÃ«tu punoj me turne. Deri tÃ« premten do tÃ« punoj nga ora dy e drekÃ«s deri nÃ« dhjetÃ« tÃ« darkÃ«s.â##
â##NÃ« rregull. Ju kÃ«rkoj qÃ« tÃ« rrini nÃ« dispozicionin tonÃ« nÃ« rast se do kemi ende nevojÃ« pÃ«r ndihmÃ«n tuaj.â##

â##Do bÃ«j Ã«do lloj gjÃ«je qÃ« tÃ« mund tÃ«ju ndihmoj pÃ«r tÃ« gjetur autorin.â##

â##Ju falenderoj.â##

Agjenti Finoki u nda me tÃ« vÃ«llain e LuÃ«Ëia Mistrorit dhe doli pÃ«rsÃ«ri nÃ« rrugÃ«.

NÃ« mbrÃ«mje do tÃ« takonte dajÃ«n dhe kushurirÃ«n e vajzÃ«s.

LanÃ« takim nÃ« Komisariatin e policisÃ«. Luixhi Mistroni, e bija Laura dhe gruaja e tij Antonia Ã«ipola hynÃ« brenda nÃ« sallÃ«n e vogÃ«l tÃ« pritjes dhe filluan tÃ« flisnin sapo agjenti Finoki erdhi nga jashtÃ«.

â##MÃ« vjen keq nÃ«se ju kam shqetÃ«suar nÃ« kÃ«tÃ« orÃ« tÃ« darkÃ«s. SidoqoftÃ« do tÃ« mbarojmÃ« shpejtâ##, foli agjenti si fillim.

â##Nuk ka problemâ##, tha daja i LuÃ«Ëias.

â##Po bisedojmÃ« pak me gjithÃ« personat me tÃ« cilÃ«t mbesa juaj ishte nÃ« kontakt tÃ« afÃ«rtâ##, sqaroi Marko Finoki duke iu drejtuar dy bashkÃ«shortÃ«ve. â##Duam tÃ« marrim sa mÃ« shumÃ« informacion qÃ« tÃ« jetÃ« mundur pasi kjo mund tÃ« na ndihmonte nÃ« zgjidhjen e Ã«Ështjes.â##

â##Ne jemi tÃ« gatshÃ«m tâ##ju ndihmojmÃ«, me aq pak se mund tÃ« bÃ«jmÃ«.â##

â##Ju falenderojâ##, tha Finoki, pastaj bÃ«ri njÃ« pauzÃ« duke i pyetur tÃ« tre nÃ«se do tâ##u pÃ«lqente tÃ« pinin diÃ«ška, ujÃ«, kafe, por ata nuk pranuan duke thÃ«nÃ« se do tÃ« shkonin pÃ«r darkÃ« pasi tÃ« mbaronin me policinÃ«.

â##Dakord. PikÃ«sÃ«pari, a mund tÃ« mÃ« thoni si i kishit marrÃ«dhÃ«niet me LuÃ«šian?â##

Qe e shoqja qÃ« u pÃ«rgjigj pÃ«r tÃ« tre: â##TÃ« mira i kishim, edhe pse nuk shiheshim Ã«do javÃ«. E dini... gjithkush ka angazhimet e veta. LuÃ«šia ishte shumÃ« e zÃ«nÃ« me punÃ«n, dhe pÃ«r kÃ«tÃ« arsye qÃ«llonte mÃ« shumÃ« tÃ« flisnim nÃ« telefon ose tÃ« shiheshim pÃ«r fundjavÃ«.â##

I shoqi dhe e bija tundÃ«n kokÃ«n, duke i konfirmuar agjentit se tÃ« gjitha ato qÃ« po thoshte zonja Antonia ishin tÃ« vÃ«rteta. Hipoteza tjetÃ«r ishte se, nÃ« rast se njÃ«ri nga tÃ« tre mund tÃ« qe autori, ishin marrÃ« vesh tÃ« tre pÃ«r tÃ« mbrojtur njÃ«ri tjetrin.

â##Prej sa kohÃ«sh nuk e shihnit LuÃ«šian?â##

â##UnÃ«... qÃ« prej disa javÃ«shâ##, foli kushurira Laura. â##Kishim shkuar pÃ«r tÃ« bÃ«rÃ« njÃ« xhiro nÃ« qendÃ«r tÃ« BolonjÃ«s njÃ« tÃ« shtunÃ« mbasdite, pÃ«r tâ##u zbavitur disi dhe ngaqÃ« na kishte treguar pÃ«r telefonatat qÃ« merrte, ajo e ndjente tÃ« nevojshme tÃ« rrinte me dikÃ« qÃ« i besonte.â##

â##Pra u kishte treguar edhe juve pÃ«r telefonatat.â##

â##Na kishte treguar gjatë një dreke familjare, afro dy apo tre javë më parë, sqaroi daja.

â##E kuptojâ##, tundi Finoki. â##Me aq sa dini, a mendoni se kishte ndonjë person që mund të ketë pasur inat apo konflikt me Luçian? Ose edhe me ndonjë që mund të jetë grindur?â##

â##Nuk na vjen ndërmend ndonjë njeriâ##, u shpreh zonja Cipola pasi ishin këshilluar nën zë për disa të saste.

â##Faleminderit. Për momentin do thoja se mjafton me kaq. Ju kërkohet rrini në dispozicion. Tani po ju lë të shkoni për darkë.â##

U ndanë duke u përshëndetur. Pak pasi daja, e shoqja dhe kushurira e Luçia Mistranit dolën nga Komisariati i policisë, agjenti Finoki u përkatit për të u kthyer në shtëpi.

X

Mëngjesin e ditës së nesërme, kapiten Luci i kërkoi Xamanjit dhe Finokit që ta informonin për zhvillimet e fundit në lidhje me rastin e Luçia Mistranit.

â##Po marrim në pyetje miqtë dhe të afërmit e sajâ##, e sqaroi inspektori, â##pastaj do duhet që të dëgjohet edhe punëdhënësin e vajzës. Nuk është për të u përjashtuar fakti se autori mund të jetë edhe ndonjë koleg i saj.â##

â##Të afërmit që dëgjovaâ##, shtoi agjenti Finoki, â##kanë nxjerrë në dritë gjithmonë faktin që me

sa duket vajza merrte telefonata kA«rcA«nuese. Duket se ajo kishte mjaft frikA«, tA« paktA«n nga ato qA« donte tA« thoshte kushurira e saj.â##

â##MirA« atA«herA«, vazhdoni tA« kA«rkoni dhe shkoni shpejt tek personat qA« duhet tA« merrni akoma nA« pyetje.â## konkludoi Luci.

Xamanji dhe Finoki tundA«n kokA«n, dhe pastaj dolA«n nA« rrugA« pA«r tA« vajtur tA« bisedonin me punA«dhA«nA«sin e vajzA«s dhe dy miqtA« qA« figuronin akoma nA« listA«n qA« u kishte dhA«nA« e A«ma e LuA«sia Mistrorit.

Inspektori filloi nga BeatriA«še Santini, qA« administronte njA« dyqan cigaresh nA« rrugA«n San FeliA«še.

Kur mbA«rriti aty, nuk gjeti asnjeri tek njA«sia tregtare.

â##Ju shqetesoj?â##

â##A«farA« dA«shironi?â##, e pyeti shitA«sja.

Xamanji i tregoi kartA«n identifikuese tA« policisA«, dhe pastaj shtoi se do dA«shironte tA« bisedonte me tA« nA« lidhje me LuA«sia Mistrorin.

â##Ka qenA« njA« goditje e rA«ndA« pA«r mua. Lajmin ma dha e A«maâ##, foli BeatriA«še Santini, qA« nuk dukej e surprizuar nga vizita e inspektorit tA« policisA«.

â##E kuptoj. A mund tA« mA« sqaroni me saktA«si se si e mA«suat?â##

â##E mA«sova rastA«sisht. Kisha vajtur tek shtA«pia e vajzA«s sA« saj pasi doja tA«i bA«ja nja dy muhabetë. Nuk e

gjeta dhe, duke ndenjurr pÃ«r pak tek porta e hyrjes, pasi nuk e dija vÃ«rtet nÃ«se gjendej nÃ« shtÃ«pi apo se ndoshta ishte vonuar tÃ« mÃ« pÃ«rgjigjej, pashÃ« qÃ« po kalonte e Ã«ma. Sikur rashÃ« nga retÃ«, nuk dija asgjÃ« fare. U ndjeva shumÃ« keq dhe, kur mÃ« tha se policia po bÃ«nte hetime lidhur mÃ« kÃ«tÃ«, i kishte dhÃ«nÃ« njÃ« listÃ« tÃ« personave me tÃ« cilÃ«t kishte njohje LuÃ«Åia, tÃ« afÃ«rm, dhe miq tÃ« saj tÃ« ngushtÃ«, prandaj edhe e prisja vizitÃ«n tuaj.â

âE kuptoj. Si i kishte marrÃ«dhÃ«niet me LuÃ«Åian?â

âShkonim shumÃ« mirÃ«. PÃ«rgjithÃ«sisht LuÃ«Åia nuk zihej kurrÃ« me njeri, ishte njÃ« vajzÃ« me karakter tÃ« mrekullueshÃ«m.â

Xamanji tundi kokÃ«n.

âMos rastÃ«sisht e dini nÃ«se i kishte ndodhur ndonjÃ« gjÃ« kohÃ«t e fundit qÃ« mund tÃ« ketÃ« influencuar nÃ« jetÃ«n e saj private?â

âJo. AsgjÃ«, me sa di unÃ«.â

NjÃ« klient hyri brenda, kÃ«rkoi njÃ« paketÃ« cigare dhe me tÃ« dalÃ«, Xamanji u pÃ«rshÃ«ndet me vajzÃ«n.

âPÃ«r momentin them se mjafton me kaq. Ju kÃ«rkoj qÃ« tÃ« rrini nÃ« dispozicion dhe, nÃ« rast se ju vjen nÃ« mend ndonjÃ« gjÃ« e veÃ«santÃ« qÃ« ju duket me rÃ«ndÃ«si, na vini nÃ« dijeni.â

Vajza aprovoi duke tundur kokÃ«n, dhe ai i la numrin e telefonit tÃ« KomandÃ«s.

âMund tÃ« mÃ« kÃ«rkosh mua. Jam inspektori

Xamanji.â##

â##Dakord.â##

Numri i fundit i kontaktit qÃ« kishte lÃ«nÃ« e Ã«ma e LuÃ«sia Mistranit ishte ai i Fulvio Kostelos, njÃ« nÃ«npunÃ«s i zyrÃ«s postare nÃ« rrugÃ«n Emilia nÃ« lagjen Maxini.

Kur mbÃ«rriti aty inspektori Xamanji gjeti pak njerÃ«z, kÃ«shtu qÃ« mudi tÃ« pyeste pa problem se kush qe pÃ«rgjegjÃ«si i zyrÃ«s, dhe mÃ« tej nÃ«se mund tÃ« fliste pÃ«r njÃ« moment me punonjÃ«sin e tij.

PÃ«rgjegjÃ«si i zyrÃ«s foli njÃ« Ã«st me burrin pÃ«r tÃ« shpjeguar situatÃ«n, pastaj Fulvio Kostelo u largua nga sporteli dhe vajti nÃ« pjesÃ«n e mbrapme pÃ«r tÃ« folur me Xamanjin.

â##MÃ« falni pÃ«r shqetÃ«simin. Jam inspektori Xamanji. Do doja tÃ« shkÃ«mbeja nja dy fjalÃ« me ju nÃ« lidhje me LuÃ«sia Mistranin.â##

â##O perÃ«ndi, Ã«farÃ« i ka ndodhur?â##, e pyeti burri, duke pasur dijeni fare pÃ«r ndodhitÃ« e orÃ«ve tÃ« fundit.

â##Vajti nÃ« jetÃ«n e pÃ«rtejme. MÃ« vjen keq qÃ« po jua them nÃ« kÃ«to rrethana. Kemi dyshimin se nuk ka genÃ« njÃ« vdekje natyrale.â##

NÃ«npunÃ«si i postÃ«s heshti pÃ«r njÃ« moment, pastaj pyeti nÃ«se kishin ndonjÃ« ide mbi autorin.

â##PÃ«r fat tÃ« keq, akoma jo, por po punojmÃ« shumÃ« qÃ« ta gjejmÃ« sa mÃ« shpejt tÃ« mundemi.â##

â##E kuptoj. Shpresoj qÃ« tÃ« gjendet shpejt.â##

â##Ashtu urojmÃ« edhe neâ##, foli Xamanji, â##Tani do
doja tâ##ju bÃ«ja disa pyetje, nÃ«se nuk ju vjen keq.â##

â##Po, bÃ«jini.â##

â##Ju faleminderit. Para sÃ« gjithash do doja tÃ« dija se si
jeni njohur me LuÃ§ian.â##

â##GjatÃ« njÃ« udhÃ«timi nÃ« Kanada, rastÃ«sisht.â##

â##E kuptoj. Dhe keni qenÃ« gjithmonÃ« nÃ« kontakt.â##

Kostelo tundi kokÃ«n.

â##A dÃ«gjoheshit shpesh?â##, e pyeti inspektori.

â##Jo Ã§do javÃ«, por dÃ«gjoheshim shpesh.â##

â##Para sa kohÃ«sh jeni njohur bashkÃ«?â##

â##Para dy vitesh.â##

â##Dhe a mund tâ##ju pyes meqÃ« ra fjala, mos ka patur
mes jush ndonjÃ« gjÃ« ndryshe nga miqÃ«sia?â##

â##PÃ«rse ma bÃ«ni kÃ«tÃ« pyetje?â##

â##Kemi nevojÃ« pÃ«r informacione pÃ«r tÃ« zgjidhur
njÃ« Ã§Ã«shtje si kjo, dhe po i kÃ«rkojmÃ« kudo ku tÃ«
jenÃ«.â##

â##E kuptoj. Por jo nuk ka patur.â##

â##NÃ« rregull. Dhe mos ndoshta keni ndonjÃ« ide nÃ«se
ndokush ka patur arsye pÃ«r ta vrarÃ«? Ose ndonjÃ« diÃ§ka
qÃ« ka ndodhur, qÃ« mund tÃ« ketÃ« Ã§suar nÃ« njÃ« fund
tÃ« kÃ«tillÃ«?â##

â##Joâ##, u pÃ«rgjigj burri, pasi ishte menduar pÃ«r njÃ«
minutÃ«. â##PÃ«r fat tÃ« keq nuk mund tâ##ju ndihmoj nÃ«
lidhje me kÃ«tÃ«. NÃ« rast se mÃ« vjen ndÃ«rmend diÃ§ka,

do tã##ju vÃ« nÃ« dijeni.â##

â##Ju faleminderit.â##

PÃ«rgjegjÃ«si i zyrÃ«s postare zgjati kokÃ«n tek dera qÃ« shihte pÃ«r nga pjesa e mbrapme. â##Fulvio?â##

Burri u kthye dhe tha: â##Besoj se tani mÃ« duhet tÃ« kthehem nÃ« vendin tim tÃ« punÃ«s.â##

â##NÃ« rregull.â##, i tha Xamanji, duke e kuptuar situatÃ«n, â##Ju kÃ«rkoj vetÃ«m tÃ« qÃ«ndroni nÃ« dispozicion dhe tÃ« mos hezitoni tÃ« na kontaktoni nÃ« rast se ju vjen nÃ« mend ndonjÃ« gjÃ« qÃ« mund tÃ« jetÃ« me vlerÃ«.â##

â##Pa problem fareâ##, iu pÃ«rgjigj nÃ«npunÃ«si postar.

Inspektori tundi kokÃ«n, pastaj u pÃ«rshÃ«ndet dhe doli pÃ«rsÃ«ri jashtÃ« nÃ« rrugÃ«.

Tani i mbetej vetÃ«m qÃ« tÃ« dÃ«gjonte atÃ« Ã«ska do i tregonte punÃ«dhÃ«nÃ«si i zonjushÃ«s Mistrioni, dhe mÃ« pas do kishte ndoshta mjaft material mbi tÃ« cilin tÃ« niste tÃ« hidhte ndonjÃ« hipotezÃ« apo mendim.

XI

Davide Paliarini me zor e hiqte nga mendja atÃ« aksident. I dilte natÃ«n nÃ« Ã«ndÃ«rr, si njÃ« makth i vazhdueshÃ«m, por sigurisht qÃ« ai nuk do donte tã##i kishte ndodhur kjo.

Idiot, pÃ«rsÃ«riste me vete, jam njÃ« idiot, vrava njÃ« fÃ«mijÃ«!

Ishte nÃ« pritje tÃ« gjykimit, me shpresÃ«n se me anÃ« tÃ« njÃ« avokati tÃ« zotÃ«, do tÃ« arrinte tÃ« ulte dÃ«nimin. NdÃ«rkohÃ«, i kalonte ditÃ«t me ndÃ«rgjegje tÃ« vrarÃ«.

Pak pasi kishte kaluar mëngjesi i asaj dite, atij i ra zilja e shtëpisë.

###Kush është?, pyeti në citofon.

###Një letër rekomande. Duhet të firmosni.###

Postieri.

Paliarini zbriti tek hyrja e pallatit, firmosi, mori zarfin dhe u ngjiti përri në apartamentin e tij.

E dërgonte Gjykata e Bolonjës.

Objekti: njoftim paraqitje.

Hapi zarfin dhe soi se i duhej të paraqitej fiks pas dy javësh dhjetë dhe se, nëse nuk do gjente vet një avokat mbrojtës, atëherë do të jepnin një nga zyra.

Vuri zarfin mbi tavolinën e dhomës së ndjenjies, pastaj formoi numrin e telefonit të avokatit të tij mbrojtës.

###Po vjen dita, i tha Paliarini, pasi sekretarja e kishte transferuar telefonatën tek zyra e avokatit.

###Mjafton të rrimë të qetë dhe do ta shohësh që do të ia hedhim.###

Avokati ishte tashmë në dijëni të gjithë ngjarjes, pasi ia kishte rrëfyer vetë Paliarini në telefon një ditë pasi kishte ndodhur incidenti.

Do më dënojnë, i kishte thënë, nuk kam asnjë kartë që ta luaj në favorin tim.

Avokati, edhe këtë herë, ishte përparëkur ta qetësonte klientin e vet duke i thënë se do gjente ndonjë gjë që ta ndihmonte të paktën për të arritur një

dÃ«nim mÃ« tÃ« zbutur, fundja pse jo edhe tÃ« paguante vetÃ«m ndonjÃ« gjobÃ«. Edhe pse qe i vetÃ«dijshÃ«m se do kishte qenÃ« diÃ«Åka e papÃ«lqyeshme tÃ«ua tregonte tÃ« afÃ«rmve tÃ« viktimÃ«s.

Do tÃ«ia dalim, i kishte pÃ«rsÃ«ritur avokati, do ta shohÃ«sh se do tÃ«ia dalim.

Shpejt do ta zbulonte: ajo ditÃ« kishte pÃ«r tÃ« ardhur, dhe Davide Paliarini ishte shumÃ« i merakosur, pavarÃ«sisht atyre qÃ« i thoshte avokati.

RanÃ« dakord pÃ«r tÃ«u takuar njÃ« ditÃ« mÃ« vonÃ« dhe tÃ« flisnin mÃ« mirÃ« nÃ« detaje.

Kur Paliarini dhe avokati u takuan nÃ« zyrÃ«n e kÃ«tij tÃ« fundit, e para gjÃ« qÃ« bÃ«nÃ« ishte njÃ« ripÃ«rsÃ«ritje e ngjarjes.

â«Kisha dalÃ« nga diskoteka. Kur gjendesha nÃ« unazÃ«n e BolonjÃ«s isha euforik, shtypa nÃ« fund pedalin e gazit, pa qenÃ« i ndÃ«rgjegjshÃ«m pÃ«r shpejtÃ«sinÃ« e makinÃ«s. Me tÃ« arritur nÃ« njÃ« kryqÃ«zim, ku semafori ishte jeshil, godita njÃ« fÃ«mijÃ« qÃ« po kalonte mespÃ«rmes rrugÃ«n nÃ« vijat e bardha.â«

â«Ai fÃ«mijÃ« po kalonte mespÃ«rmes rrugÃ«n, edhe pse e dinte qÃ« nuk duhej ta bÃ«nte nÃ« atÃ« moment. Semafori pÃ«r kÃ«mbÃ«sorin duhej tÃ« ketÃ« qenÃ« i kuq, ma ha mendja.â«

Paliarini tundi kokÃ«n, me shpresÃ«n se ajo Åka i kujtohej ishte e vÃ«rtetÃ« dhe jo e mjegulluar nga efekti i drogÃ«s.

â##Ja pra e sheh, e kemi gjetur tashmÃ« njÃ« pikÃ« nÃ« favorin tonÃ«.â##

â##NÃ« rregullâ##, tha Paliarini, â## por si do ta paraqesim me faktin qÃ« unÃ« nisa tÃ« ngisja makinÃ«n pasi mora njÃ« nga ato pilulat e mallkuara? Ã#a dreqin dhe unÃ«, nuk i mora vetÃ«, ma hodhi ai tipi atje brenda, ai ma dha. MÃ« tha 'Do ta shohÃ«sh qÃ« do ndihesh mÃ« mirÃ«' dhe mua mâ##u mbush mendja.â##

PÃ«r njÃ« Ã§ast avokati ra nÃ« mendime.

â##Puna e pilulÃ«s nuk dÃ«shmon nÃ« favorin tÃ«ndâ##, tha ai nÃ« fund, â##por nÃ« njÃ«farÃ« mÃ«nyre do tâ##ia dalim. Duhet tÃ« kesh besim tek mua.â##

â##TÃ« shpresojmÃ«. Dhe Ã§farÃ« duhet tÃ« bÃ«j unÃ« kÃ«to ditÃ«? NdonjÃ« gjÃ« tÃ« veÃ§antÃ«? Ju duhet ndonjÃ« deklaratÃ« prej meje?â##

â##Tani pÃ«r tani, jo. Do tÃ« them pÃ«r tÃ« gjitha nÃ« gjyq, pÃ«rpiqu tÃ« rrish i qetÃ« dhe do ta shohÃ«sh se gjithÃ«ska do tÃ« zgjidhet fare mirÃ«.â##

â##Kam besim nÃ« eksperiencÃ«n tÃ«nde.â##

â##ShkÃ«lqyer. Tani kthehu nÃ« shtÃ«pi dhe Ã§lodhu. Do bÃ«hem unÃ« i gjallÃ« nÃ« njÃ«farÃ« mÃ«nyre.â##

â##Ju falenderoj pa masÃ«.â##

â##AsgjÃ«. E kam pÃ«r detyrÃ«.â##

Pasi u pÃ«rshÃ«ndetÃ«n, avokati nisi tÃ« mendonte sesi ta ndiqte kÃ«tÃ« Ã§Ã«shtje nÃ« gjykatÃ«, dhe Davide Paliarini u kthye nÃ« shtÃ«pi. Do tÃ« zbatonte kÃ«shillÃ«n qÃ« i ishte

dhÃ«nÃ«: Ã«shlodhje absolute deri nÃ« ditÃ«n e paraqitjes nÃ« gjyq.

XII

HerÃ«t nÃ« mÃ«ngjesin e po asaj dite, Mariolina Spaxhezi dÃ«gjoi zilen qÃ« binte, vajti tek citofoni dhe pyeti se kush ishte.

â###Kam sjellÃ« lule pÃ«r ju, zonjÃ«â###, ishte pÃ«rgjigja.

â###Ngjituniâ###, tha gruaja, duke nisur tÃ« hamendÃ«sonte se kush qe dÃ«rguesi i mundshÃ«m i kÃ«saj dhurate tÃ« kÃ«ndshme.

Kur pa luleshitÃ«sin me tufÃ«n e luleve nÃ« dorÃ«, i ndryshoi fytyra.

â###Po..hajdeni..hyniâ###, i tha duke belbÃ«zuar burrit qÃ« gjendej para. I dukej se e kishte parÃ« mÃ« parÃ«, ndoshta qe luleshitÃ«si qÃ« gjendej pak mÃ« larg shtÃ«pisÃ« sÃ« saj, nÃ« po atÃ« rrugÃ«.

â###VÃ«reni aty sipÃ«r.â###

Burri kapÃ«rceu pragun e apartamentit, ndoqi udhÃ«zimet qÃ« sapo i ishin dhÃ«nÃ«, pastaj u pÃ«rshÃ«ndet shpejt duke u shprehur se do tÃ«i duhej tÃ« kthehej nÃ« dyqan pasi gjendej vetÃ«m dhe kishte lÃ«nÃ« njÃ« letÃ«r tek hyrja qÃ« i njoftonte klientÃ«t e mundshÃ«m pÃ«r kthimin e tij pas pak minutave.

Mariolina Spaxhezi mbylli prapÃ« portÃ«n dhe u drejtua me shpejtÃ«si pÃ«r nga tufa e luleve qÃ« sapo kishte marrÃ«.

NjÃ« tufÃ« lulesh krizantemÃ«?, mendoj.

Pa se tek letra qÃ« mbÃ«shtillte lulet ishte ngjitur njÃ« zarf prej letre ku qe shkruar PÃ«R MARIOLINÃ«N.

E hapi dhe brenda gjeti vetÃ«m njÃ« kartÃ«vizitÃ« prej kartoni.

MASSIMO TROVAIOLI

Drejtor Marketingu

Tecno Italia S.r.l.

Gruaja ndjeu njÃ« si gjendje tÃ« fikÃ«ti dhe iu desh tÃ« ulej pÃ«r ta evituar qÃ« kjo tÃ«ndodhte vÃ«rtet.

Ktheu kartÃ«vizitÃ«n dhe pa se nÃ« pjesÃ«n mbrapa ishte shkruar me stilolaps SÃ« SHPEJTI!

Pas ca minutash u ngrit nga karrigia, mori njÃ« gotÃ« dhe e mbushi dy herÃ« me ujÃ«. Kishte nevojÃ« tÃ« pinte.

Njomi gojÃ«n, pastaj vajti nÃ« banjÃ« pÃ«r tÃ« freskuar fytyrÃ«n.

Si ishte e mundur?

Sipas njÃ« thÃ«nie tÃ« urtÃ« popullore qÃ« i ishte mÃ«suar pak a shumÃ«, ajo gjithnjÃ« i kishte lidhur krizantemat me tÃ« vdekurit, dhe Massimo Trovaioli...

Mori telefonin dhe i ra 113-Ã«s.

UnÃ« po... persekutohem...â, arriti menjÃ«herÃ« tÃ« thoshte, kur dikush iu pÃ«rgjigj nga ana tjetÃ«r e telefonit.

QetÃ«sohuni, zonjÃ«â, i tha agjenti nÃ« telefon.âdhe sqarohuni mÃ« mirÃ«.

UnÃ«... po persekutohem... nga njÃ« i vdekur!â

Ã«shtÃ« e pamundur. Jeni e sigurt se ndiheni mirÃ«?â

##Po, po, mirë jam##, tha ajo. ##Unë po përkutohem.. nga një i vdekur!##, ulëriti.

##Ku banoni?##, e pyeti agjenti në fund, duke u përparë binte shkurt, ##Po dërgoj dikë aty.##

Gruaja i dha adresën ku banonte dhe mbylli telefonatën duke i lutur që të vinin shpejt.

Kur dy agjentët e patrullimit mbërritën në banesën, e gjetën Mariolina Spaxhezin gati në prag paniku.

##Mundohu të qetësohesh, zonjë. Do donim na na tregoje çfarë se kështu po ndodhë##, i shpjegoi një nga dy agjentët.

Gruaja i tregoi për zarfin që kishte marrë disa ditë më parë dhe për lulet që kishte marrë në mëngjes.

##Kush është Massimo Trovaioli?##, e pyeti një agjent.

##Ish i dashuri im.##

##Dhe ai mund të kishte ndonjë gjë kundër teje? Kur u ndatën, u ndatën keq?##

##Ai...ka vdekur!##, ulëriti gruaja. ##Ai... i vdekur... po më persekuton!##

Spaxhezi vazhonte ulëritë, duke e theksuar gjithnjë e më shumë fjalën *i vdekur* sa herë që e përmentte.

##Na falni##, foli agjenti tjetër, ##Nuk e kishim ende të qartë këtë detaj. Duhet na falni. Na vjen keq.##

##Nuk ka gjë##, iu përparë gruaja, pas një momenti heshtjeje ku u përpoq të kështjehet tensiononte nervat.

â##A e patÃ« se kush ua solli kÃ«to lule?â##, e pyetÃ«n, kur tÃ« dy agjentÃ«t u siguruan se kishte kaluar momenti ku gjendeshin pa rrugÃ«dalje.

â##MÃ« dukej... se ishte... luleshitÃ«si... ai kÃ«tu poshtÃ«, pÃ«rgjatÃ« rrugÃ«s San Vitale, por nuk jam e sigurt. Kur jam nÃ« lÃ«vizje, eci gjithmonÃ« shpejt dhe nuk i vÃ«rej shumÃ« dyqanet.â##

â##Do tÃ« kontrollojmÃ« neâ##, e siguroi njÃ« nga dy agjentÃ«t e patrullÃ«s, duke u drejtuar nga kolegu i tij me njÃ« shenjÃ« dakordÃ«sie. â##Ju ndÃ«rkohÃ« duhet tÃ« rrini e qetÃ«. Na e premton?â##

â##Do tÃ« pÃ«rpiqemâ##, iu pÃ«rgjigj gruaja. â##Do tÃ« pÃ«rpiqem.â##

â##NÃ« rregull. Ne do tÃ« merremi menjÃ«herÃ« pÃ«r tÃ« zbuluar diÃ«ska mbi kÃ«tÃ« Ã«shtje. Ndoshta do tÃ« jetÃ« ndonjÃ« keqkuptim.â##

â##Kam frikÃ«â##, tha Spaxhezi, â##BÃ«ni ndonjÃ« gjÃ«, ju lutemâ##, iu lut ajo, sikur tÃ« mos i kishte dÃ«gjuar fjalÃ«t e fundit tÃ« dy agjentÃ«ve.

â##QetÃ«sohu dhe pi njÃ« gotÃ« ujÃ« tÃ« freskÃ«t.â##

Agjenti qÃ« gjendej mÃ« afÃ«r Ã«szmÃ«s sÃ« ujit, mori njÃ« gotÃ« qÃ« gjeti pÃ«rbri, e mbushi dhe ia dha gruas.

â##Pijeni gllÃ«njka gllÃ«njka dhe do ta shohÃ«sh se do tÃ« tÃ« ndihmojÃ« tÃ« ndihesh mÃ« mirÃ«.â##

Gruaja e piu sipas kÃ«shillÃ«s qÃ« iu dha dhe, duke ndenjor prapÃ« ulur, i pyeti nÃ«se do ta kishin problem sikur mos tâ##i

shoqÃ«ronte deri tek porta kur tÃ« dilnin.

â##Nuk ka problem, zonjÃ«.â##

Mariolina Spaxhezi mbeti vetÃ«m, duke ndenjur ulur dhe palÃ«vizur dhe duke menduar prapÃ« pÃ«r ato Ã«sa kishin ndodhur, e qetÃ«suar nga fjalÃ«t e dy agjentÃ«ve: ata do merreshin vetÃ« me Ã«sÃ«shtjen, me shpresÃ« pÃ«r ta zgjidhur.

Kur dy agjentÃ«t, sipas rrÃ«fimit tÃ« Spaxhezit, mbÃ«rritÃ«n tek dyqani i luleve, gjetÃ«n aty njÃ« letÃ«r tek dera: KTHEHEM SHPEJT.

NjÃ« njeri qÃ« me gjasa duhet tÃ« ishte titullari erdhi aty me hapa tÃ« shpejtÃ«, duke i pÃ«rshpejtuar nÃ« metrat e fundit tek pa dy agjentÃ«t qÃ« po prisnin.

â##Po mÃ« kÃ«rkoni mua?â##, pyeti, â##Ka ndonjÃ« diÃ«ska pÃ«r tÃ« cilÃ«n mund tÃ« jem i nevojshÃ«m?â##

â##A mund tÃ« hyjmÃ«?â##, foli njÃ«ri nga dy agjentÃ«t.

â##Ju lutem, ju lutem, patjetÃ«r.â##

Burri hapi derÃ«n me xham dhe i ftoi dy agjentÃ«t tÃ« hynin brenda.

â##MÃ« thoni atÃ«hÃ«rÃ«. Ã«farÃ« ka? UnÃ« nuk ju kam thirrur. Nuk mÃ« kanÃ« vjedhur ndonjÃ« gjÃ«.â##

â##Nuk gjendemi kÃ«tu pÃ«r kÃ«tÃ«â##, ia preu shkurt njÃ«ri nga agjentÃ«t.

â##AtÃ«herÃ« mÃ« sqaroni.â##

â##NjÃ« person thotÃ« se ka marrÃ« njÃ« tufÃ« lulesh nga njÃ« i vdekurâ##, nisi tÃ« tregonte agjenti qÃ« kishte mÃ«

shumë vite karrierë në polici.

Është pamundur, tha luleshitësi, të të vdekurit nuk i dërgojnë lule asnjëherë.

Thotë se tufën e luleve ia keni dhënë ju apo një person që punon për ju.

Vështrimi i burrit u bë akoma më i zymt.

Nuk po e kuptoj se ku doni të dilni.

Duam vetëm të kuptojmë se a është ka ndodhur, i shpjegoi agjenti më i ri në moshë. Ky person është jashtëzakonisht i tmerruar.

Është kur ka ndodhur kjo?

Pak më parë... le të themi para dy orësh?

Më lini të më mendohem për një të shtatë.

Luleshitësi heshti për pak, dhe pastaj nisi të fliste për të.

Unë punoj vetëm, këtu nuk kam as ndihmës as ndonjë njeri tjetër këtu këtu lloji. Nuk mund ta përballoj dot. E bëj unë gjithë: pres klientët, i shërbey atyre dhe, nëse është nevoja, i shoj dërgesat deri në banesë.

Kur ne erdhëm, ju nuk ishit këtu. Po të shonit ndonjë dërgesë?

Sigurisht që po.

Asgjë nuk është e sigurt për profesionin tonë, tha njëri nga agjentët, si për të dhënë një të kuptonte se nuk ishin duke i bërë një vizitë kortezie.

â##MÃ« falniâ##, foli burri, â##NÃ« njÃ«farÃ« mÃ«nyre
po, u largova qÃ« kÃ«tu pÃ«r dhjetÃ«, ose ndoshta
edhe pesÃ«mbÃ«dhjetÃ« minuta, pÃ«r tÃ« Ã«uar njÃ«
dÃ«rgesÃ«.â##

â##NÃ« rregull. Tani mund tÃ« na thoni nÃ«se keni Ã«uar
ndonjÃ« dÃ«rgesÃ« rreth dy orÃ« mÃ« parÃ«?â##

Pas njÃ« heshtjeje tÃ« shkurtÃ«, luleshitÃ«si iu pÃ«rgjigj:
â##Besoj se po. Ishte njÃ« zonjÃ«, a ndoshta zonjushÃ«. Nuk
di ta them me saktÃ«si: nuk futem nÃ« jetÃ«n private tÃ«
klientÃ«ve tÃ« mi. NÃ« tÃ« gjitha rastet ishte njÃ« grua.â##

â##Ju kujtohet emri?â##

â##Jo, mÃ« vjen keq.â##

â##Mendohu mirÃ«. Mendohuni edhe pÃ«r pak momente.
KÃ«to informacione mund tÃ« na hyjnÃ« nÃ« punÃ«.â##

â##Po ju konfirmoj se nuk mÃ« kujtohetâ##, foli pas njÃ«
minute, â##PÃ«r fat tÃ« keq shoh shumÃ« njerÃ«z gjatÃ«
ditÃ«s dhe shpesh nuk mÃ« kujtohen emrat.â##

â##NÃ« rregull gjithsesiâ##, e siguroi agjenti. â##A ju
kujtohet tÃ« paktÃ«n se kush e porositi dÃ«rgesÃ«n?â##

â##NjÃ« burrÃ«. Po, ishte njÃ« burrÃ«.â##

â##A dini tÃ« na thoni ndonjÃ« hollÃ«si mÃ« shumÃ«?â##

â##Mmm... i hijshÃ«m. Ishte njÃ« burrÃ« i hijshÃ«m.â##

â##NdonjÃ« hollÃ«si tjetÃ«r?â##

â##Duhet ta mendoj. E dini, ky personi erdhi kÃ«tu dje nÃ«
mbrÃ«mje ndÃ«rkohÃ« qÃ« isha gati tÃ« mbyllja dyqanin,
kÃ«shtu qÃ« ka kaluar pak kohÃ«.â##

â##Mos u shqetÃ«soni, keni gjithÃ«kohÃ«n qÃ«ju duhet. NÃ«se ju vjen nÃ«mend diÃ«Åka, mos hezitoni tÃ«na informoni.â##

â##Mund tÃ«rrini tÃ«sigurtâ##, foli burri, duke marrÃ«njÃ«qÃ«ndrim pÃ«rshÃ«ndetÃ«s ndaj tyre. â##Tani, nÃ«se nuk ju vjen keq, kam punÃ«â##, shtoi, duke parÃ«njÃ«grua tek po hynte nÃ«dyqan.

â##Vazhdoni atÃ«herÃ«: klientÃ«t kanÃ«pÃ«rparÃ«si. Na falni pÃ«r shqetÃ«simin.â##

TÃ«dy agjentÃ«t dolÃ«n nga dyqani i luleve dhe u nisÃ«n nga oborri i dyqanit nÃ«drejtim tÃ«Dy Kullave.

â##Ky burri nuk na tregon tÃ«vÃ«rtetÃ«nâ##, foli agjenti mÃ«i moshuar, â##Sipas meje po na fsheh diÃ«Åka.â##

â##Edhe unÃ«i kÃ«tij mendimi jamâ##, e aprovoi tjetri, â##por nuk di tÃ«them se ÅfarÃ«.â##

XIII

DÃ«gjesa e parÃ«ku mori pjesÃ«Davide Paliarini, dhe ku do tÃ«hetohej mbi atÃ«fÃ«mijÃ«tÃ«aksidentuar nÃ«unazÃ«n e BolonjÃ«s, qe tepÃ«r i sikletshÃ«m pÃ«r tÃ«. DolÃ«n nÃ«dritÃ«faktet dhe, pas kÃ«saj, autori u pyet para gjykatÃ«sit.

Pas pyetjeve tÃ«avokatit tÃ«akuzÃ«s dhe atyre tÃ«avokatit mbrojtÃ«s, nga tÃ«pranishmit nÃ«sallÃ«erdhi njÃ«â##TÃ«kesh turpâ## me njÃ«ulÃ«rimÃ«aq tÃ«fortÃ«sa tingÃ«lloi shumÃ«Åj jerrÃ«se.

Paliarini u zverdh dhe ngriu i ulur aty nÃ«karrige, pa ditur

nga tÃ« hidhte sytÃ«; do kishte dashur tÃ« zhytej thellÃ«, a ndoshta mÃ« mirÃ« tÃ« zhdukej se sa ta gjente veten nÃ« atÃ« moment.

Pas pak Ã§astesh, u kthye nga avokati i tij dhe, pa folur fare, vÃ«shtrimi i tij lutÃ«s thoshte *Ã§farÃ« duhet tÃ« bÃ«j?*; tjetri, pa hapur gojÃ«n fare, iu pÃ«rgjigj me njÃ« shikim prej hetuesi, pasi edhe ai nuk dinte se *Ã§farÃ«* do ishte mÃ« mirÃ«: sigurisht tÃ« mos i jepte shumÃ« rÃ«ndÃ«si aksidentit tÃ« ndodhur, duke marrÃ« shkas edhe nga reagimi i sapo bÃ«rÃ«, do ta bÃ«nte situatÃ«n shumÃ« mÃ« pak problematike sesa tÃ« shfaqte turp ashtu siÃ§ ia kishte kÃ«rkuar ai njeri qÃ« kishte guxuar tÃ« bÃ«rtiste para tÃ« gjithÃ«ve aty brenda sallÃ«s sÃ« gjyqit.

NÃ« fund, Paliarini u ngrit nga karrigia qÃ« pÃ«rdorej pÃ«r ata qÃ« pyeteshin dhe me hap relativisht tÃ« shpejtÃ« u pozicionua nÃ« krah tÃ« avokatit, por pa shfaqur ndonjÃ« shenjÃ« qÃ« tÃ«i linte tÃ« kuptonte atij njeriu tÃ« panjohur qÃ« bÃ«rtiti nÃ« sallÃ« se kishte goditur nÃ« shenjÃ«.

DÃ«gjesa nuk konkludoi nÃ« ndonjÃ« gjÃ« pÃ«rfundimtare, nÃ« pritje tÃ« njÃ« tjetre nÃ« njÃ« datÃ« tÃ« mÃ«vonshme.

Avokati e shoqÃ«roi deri sa doli, pÃ«r tÃ« shmangur ndonjÃ« episod tÃ« pakÃ«ndshÃ«m si ai qÃ« ndodhi nÃ« sallÃ«, pastaj i tha qÃ« do ridÃ«gjoheshin sÃ« afÃ«rmi pÃ«r tÃ« takuar sÃ«rish dhe tÃ« vendosnin mbi hapat qÃ« do ndiqnin deri nÃ« dÃ«gjesÃ«n e ardhshme.

Inspektori Xamanji dhe agjenti Finoki u nisën bashkë për të folur me punëdhënësin e Luçia Mistrorit.

Vajza punonte te Piazzini & Co. si nëpunëse zyre dhe merrej me kontabilitetin.

Pasi folën me receptionin, të dy u ftuan të uleshin në kolltuqet prej lëkure që gjendeshin para dhe, pak minuta më vonë, u pritën nga drejtori i firmës.

Ishte një burrë tek pesëdhjetat, me pamje shumë të thjeshtë dhe me qëndrim as të bezdisshëm dhe as arrogant, i cili shfaqti kënaqësi që t'ia ndihmonte funksionarët e policisë në punën e tyre.

Me të afërta aktiviteti merreni, saktësisht, pyeti Xamanji.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.